

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 21.12.2016
COM(2016) 819 final

2016/0412 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci

{ SWD(2016) 468 final }

{ SWD(2016) 469 final }

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Jednou z hlavních motivací trestné činnosti je finanční prospěch. Odebrání zisku z trestné činnosti a zajištění, aby „se trestný čin nevyplatil“, je proto velmi účinným mechanismem pro potírání kriminality. Cílem konfiskace majetku vytvořeného z trestných činností je předcházet trestným činům, včetně organizovaného zločinu, a bojovat proti nim, odškodnit oběti a poskytnout další finanční prostředky na zpětné investování do činností vymáhání práva nebo do jiných iniciativ na předcházení trestným činům a odškodnění obětí. Zajištění a konfiskace majetku je rovněž důležitým nástrojem boje proti financování terorismu. Teroristické útoky v roce 2015 a 2016 v Evropské unii a mimo ni zdůraznily naléhavou potřebu předcházet terorismu a bojovat proti němu. Úkol přerušit financování terorismu a jeho pevnou vazbu na síť organizovaného zločinu vyžaduje rozhodný, rychlý a soudržný postup s cílem modernizovat příslušné právní předpisy, zajistit jejich provádění a lepší spolupráci mezi členskými státy a v širším měřítku.

Evropský program pro bezpečnost ze dne 28. dubna 2015¹ zdůraznil potřebu opatření pro účinnější a komplexnější řešení financování terorismu. Jednou ze stanovených priorit bylo zničení sítí organizovaného zločinu a způsobů jejich financování. Evropský program pro bezpečnost v této souvislosti také poukázal na strategický význam potřeby zlepšit vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci.

V průzkumu z poslední doby² se odhaduje, že nelegální trhy v Evropské unii generují kolem 110 miliard EUR, tj. přibližně 1 % HDP EU v roce 2010. Ačkoli existující statistické údaje jsou omezené, peněžní částky, které se v současné době vymáhají z výnosů z trestné činnosti v EU, tvoří pouze malý podíl: 98,9 % odhadovaných zisků z trestné činnosti není zabaveno a zůstává k dispozici zločincům. Fungující systém vymáhání je nezbytným předpokladem, má-li se zabavit více majetku z trestné činnosti. Zahrnuje to účinný rámec vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci. I když právní předpisy o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci na úrovni EU existují, jsou roztržité, zastaralé a mají mezery, což mohou pachatelé trestných činů využít. Evropská unie uznala význam konfiskace majetku z trestné činnosti. Po přijetí závěrů zasedání Evropské rady v Tampere v roce 1999 byly v letech 2001–2006 přijaty čtyři právní nástroje o zajištění a konfiskaci, včetně dvou nástrojů o vzájemném uznávání, z nichž všechny (přínejmenším zčásti) jsou v současné době stále platné.³

Současně se vyvíjela úsilí na posílení identifikace a vysledování výnosů a nástrojů trestných činů. V rozhodnutí Rady 2007/845/SVV⁴ se stanoví zřízení úřadů pro vyhledávání majetku z trestné činnosti ve všech členských státech.

¹ COM(2015) 185 final. Viz také sdělení o naplňování Evropského programu pro bezpečnost v zájmu boje proti terorismu a položení základů účinné a skutečně bezpečnostní unie (COM(2016) 230 final, s. 13).

² Europol, Vymáhání majetku z trestné činnosti v EU, Průzkum statistických informací 2010–2014, Klíčová zjištění, s. 4; viz také Zprávu o portfoliu organizovaného zločinu, 2015, Od nelegálních trhů k oprávněným podnikům: portfolio organizovaného zločinu v Evropě, <http://www.ocportfolio.eu/>.

³ Srovn. oddíl 3.3. o právním rámci EU.

⁴ Rozhodnutí Rady 2007/845/SVV ze dne 6. prosince 2007 o spolupráci mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti v jednotlivých členských státech v oblasti vysledování a identifikace výnosů

Po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost byla na úrovni EU konfiskaci udělena strategická priorita jako účinnému nástroji pro boj s organizovaným zločinem. Ve směrnici 2014/42/EU se stanoví společná minimální pravidla pro zajištění a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii.

Když Evropský parlament a Rada přijímaly směrnici 2014/42/EU, ve společném prohlášení vyzvaly Komisi, „aby při nejbližší možné příležitosti předložila legislativní návrh na společné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci (...) s přihlédnutím k potřebě zavést komplexní systém pro zajištění a konfiskaci výnosů a nástrojů trestné činnosti v EU“⁵. Tato výzva byla opakovaná při různých příležitostech v bilaterálních stycích a na zasedáních odborníků.

Evropský parlament a Rada ve svém společném prohlášení také vyzvaly Komisi, aby analyzovala proveditelnost, možnost a případné přínosy zavedení společných pravidel o konfiskaci nezaložené na rozsudku s přihlédnutím k rozdílům mezi právními tradicemi a systémy členských států. Se zřetelem na plnění této analýzy Komise uspořádala zasedání odborníků v září a listopadu 2016. Předpokládá vydání analýzy proveditelnosti v roce 2017.

Komise ve svém sdělení Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. února 2016 o „akčním plánu pro posílení boje proti financování terorismu“⁶ zdůraznila potřebu zajistit, aby zločinci, kteří financují terorismus, byli zbaveni svého majetku. Komise se zavázala, že do konce roku 2016 posílí vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci majetku z trestné činnosti. Bylo potvrzeno, že „klíčovým prvkem bezpečnostního rámce je vzájemné uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí“.

V říjnu 2016 Evropský parlament v souvislosti se zprávou o boji proti korupci, kterou předložila poslankyně Evropského parlamentu Laura Ferrarová, znovu vyzval Komisi, aby podala návrh na posílení vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci⁷.

Současná iniciativa je reakcí na zjištěné nedostatky v existujících nástrojích vzájemného uznávání⁸ a na tyto výzvy. Je založena na existujících právních předpisech EU o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci a řeší skutečnost, že členské státy vyvinuly nové formy zajištění a konfiskace majetku z trestné činnosti. Bere rovněž v úvahu vývoj na úrovni EU, včetně minimálních norem pro příkazy k zajištění a konfiskaci stanovených ve směrnici 2014/42/EU. Vzhledem k tomu, že směrnice zlepšuje vnitrostátní možnosti zajistit a zkonfiskovat majetek, cílem návrhu je zdokonalit přeshraniční výkon příkazů k zajištění a konfiskaci. Oba nástroje by měly spolu přispět k účinnému vymáhání majetku v Evropské unii.

- **Soulad s existujícím právním rámcem EU v oblasti politiky**

Současný právní rámec EU sestává z pěti hlavních nástrojů. Kromě rozhodnutí Rady 2007/845/SVV o vysledování majetku jsou dva z nich nástroje vzájemného uznávání a dva

z trestné činnosti nebo jiného majetku v souvislosti s trestnou činností (Úř. věst. L 332, 18.12.2007, s. 103).

⁵ Dokument Rady 7329/1/14 REV 1 ADD 1. Zvláštní výbor Evropského parlamentu pro organizovaný zločin ve své závěrečné zprávě ze dne 11. června 2013 také požadoval evropské právní předpisy stanovující plné uplatňování existujících nástrojů pro vzájemné uznávání a okamžitou vykonatelnost příkazů ke konfiskaci, srovnej <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP/TEXT+TA+P7-TA-2013-0245+0+DOC+XML+V0//EN>

⁶ COM(2016) 50 final, kapitola 1.3.

⁷ Zpráva Ferrarové, kterou dne 7. října 2016 přijal Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci – LIBE (Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs).

⁸ Srovnej oddíl 4 Posouzení dopadu.

jsou harmonizační opatření. Oba druhy nástrojů jsou potřebné s cílem mít fungující systém vymáhání majetku z trestné činnosti a vzájemně se doplňují.

Nástroje vzájemného uznávání:

Cílem **rámcového rozhodnutí Rady 2003/577/SVV** ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii⁹ a **rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV** ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci¹⁰ je usnadnit vymáhání majetku v přeshraničních případech.

Obě rámcová rozhodnutí jsou založena na zásadě vzájemného uznávání a fungují podobně. Oba nástroje vyžadují, aby se příkazy k zajištění nebo konfiskaci vydané v jednom členském státě uznávaly a vykonávaly v jiném členském státě. Příkazy se spolu s osvědčením předávají příslušným orgánům ve vykonávajícím státě, který je musí uznat bez dalších formalit a učinit nezbytná opatření k jejich výkonu.

Vzájemné uznávání nelze odmítnout z důvodu, že se nejedná o oboustrannou trestnost uvedenou v seznamu trestných činů, za něž je možné ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody v trvání nejméně tří let. V jiných případech je možné uznání odmítnout, pokud trestný čin, na který se vztahuje příkaz k zajištění nebo konfiskaci, není trestným činem podle práva vykonávajícího státu. Rámcové rozhodnutí za určitých okolností umožňuje odmítnutí z jiných důvodů. Tato dvě rámcová rozhodnutí budou nahrazena jediným nástrojem – navrženým nařízením.

Harmonizační opatření:

V **rámcovém rozhodnutí Rady 2005/212/SVV** ze dne 24. února 2005 o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestné činnosti¹¹ se vyžaduje, aby všechny členské státy zavedly účinná opatření k umožnění řádné konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti u všech trestných činů, za něž je možné uložit vazbu v trvání nejméně jednoho roku. Zavádí také ustanovení o rozšířené konfiskaci. Úroveň harmonizace zavedené tímto nástrojem však byla velmi nízká a neodstranila různorodost vnitrostátních právních systémů konfiskace.

Směrnici 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii¹² musí členské státy provést do října 2016. Nahrazuje některá ustanovení rámcového rozhodnutí Rady 2005/212/SVV. Zatímco rámcové rozhodnutí 2005/212/SVV se i nadále uplatňuje na všechny trestné činy, za něž je možné uložit vazbu v trvání nejméně jednoho roku, pokud jde o řádnou konfiskaci, mohla by směrnice zahrnovat pouze tzv. „eurozločiny“¹³.

Ve směrnici 2014/42/EU jsou stanovena minimální pravidla pro vnitrostátní režimy zajištění a konfiskace: vyžaduje normální konfiskaci a konfiskaci majetkových hodnot za eurozločiny,

⁹ Úř. věst. L 196/45, 2.8.2003. Je třeba poznamenat, že pokud jde o zajištění za účelem zabezpečení důkazů, je rámcové rozhodnutí 2003/577/SVV nahrazeno směrnicí 2014/41/EU o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

¹⁰ Úř. věst. L 328, 24.11.2006., s. 59.

¹¹ Úř. věst. L 68, 15.3.2005, s. 49.

¹² Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39.

¹³ Podle článku 83 SFEU jsou eurozločiny mimořádně závažné trestné činy s přeshraničním rozměrem vyplývající z povahy nebo dopadu těchto deliktů nebo ze zvláštní potřeby společně proti nim bojovat. Patří sem: terorismus, obchodování s lidmi a sexuální vykořisťování žen a dětí, nedovolený obchod s drogami, nedovolený obchod se zbraněmi; praní peněz, korupce, padělání platebních prostředků, trestná činnost v oblasti výpočetní techniky a organizovaná trestná činnost. Z důvodu právního základu čl. 83 odst. 1 SFEU je působnost směrnice 2014/42/EU omezena na eurozločiny a nezahrnuje jiné trestné činy, které vytvářejí příjmy.

včetně případů, kdy odsouzení je výsledkem řízení v nepřítomnosti. Stanoví pravidla pro rozšířenou konfiskaci za určitých podmínek. Umožňuje rovněž konfiskaci, když odsouzení není možné, protože podezřelá či obviněná osoba je nemocná nebo je na útěku. Směrnice také poprvé umožňuje konfiskaci majetku ve vlastnictví třetích stran. A nakonec směrnice zavádí řadu procesních záruk¹⁴, jako je právo být informován o výkonu příkazu k zajištění, včetně alespoň stručné informace o důvodu nebo důvodech; možnost účinně napadnout příkaz k zajištění u soudu; právo na přístup k obhájci v průběhu celého řízení o konfiskaci majetku; možnost účinně uplatňovat vlastnické právo nebo jiná majetková práva; právo být informován o důvodech příkazu ke konfiskaci a právo napadnout ho u soudu.

Shrnutí navrhovaného nařízení

Celoevropské pojetí spravedlnosti je založeno na zvýšené právní spolupráci v občanských i trestních věcech prostřednictvím zásady „vzájemného uznávání“, kdy každý právní systém postupně potvrdil, že rozhodnutí přijatá právními systémy jiných členských států jsou platná a měla by se uznat bez dalších formalit.

Mechanismus vzájemného uznávání by měl členskému státu umožnit, aby bez dalších formalit uznal a vykonal příkaz k zajištění nebo konfiskaci vydaný jiným členským státem. Navržené rozhodnutí zahrne vzájemné uznávání všech druhů příkazů k zajištění a konfiskaci vydaných v rámci trestního řízení, včetně rozšířené konfiskace, konfiskace majetku třetích osob a příkazů ke konfiskaci nezaložených na rozsudku.¹⁵

Tento návrh nařízení zlepšuje současné vzájemné uznávání právního rámce různými způsoby:

- **Přímo použitelný právní nástroj:**
Jakmile bude navržené nařízení přijato, bude přímo uplatnitelné v členských státech. Vnese to jasnost a odstraní problémy s jeho provedením ve vnitrostátních systémech. Zkušenosti ukázaly, že ne všechny členské státy dosud provedly rámcová rozhodnutí o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci.
- **Rozšířená oblast působnosti ve srovnání se současnými nástroji vzájemného uznávání:**
Kromě druhů konfiskace už zahrnutých do existujících rámcových rozhodnutí (normální konfiskace a rozšířená konfiskace, poslední s rozsáhlou diskreční pravomocí odmítnout uznání) bude navržené rozhodnutí obsahovat konfiskaci majetku třetích osob a konfiskaci nezaloženou na rozsudku a už nebude poskytovat rozsáhlou diskreční pravomoc odmítnout uznání v případě rozšířené konfiskace.
- **Rozšířená oblast působnosti ve srovnání se směrnicí 2014/42/EU:**
Navržené nařízení zahrne vzájemné uznávání všech druhů příkazů k zajištění a konfiskaci obsažených ve směrnici. Kromě toho zahrne také příkazy ke konfiskaci nezaložené na rozsudku vydané v rámci trestního řízení: případy úmrtí osoby, imunita, promlčení, případy, kdy pachatele trestného činu nelze identifikovat, nebo případy, kdy trestní soud může zkonfiskovat majetek bez rozsudku, pokud rozhodl, že tento majetek je výnosem z trestné činnosti. To vyžaduje, aby soud stanovil, že výnos byl získán z trestného činu. Aby tyto druhy příkazů ke konfiskaci byly zařazeny do oblasti působnosti nařízení, musí být vydány v rámci trestního řízení,

¹⁴ Srovnej článek 8.

¹⁵ Další podrobnosti týkající se oblasti působnosti viz bod 5.1 a vysvětlení k článku 1.

a proto všechny záruky uplatnitelné na takové řízení se budou muset splnit ve vydávajícím státě¹⁶.

- Jasně lhůty pro příkazy k zajištění a konfiskaci:

Ačkoli zajištění jako preventivní opatření se musí provést bezodkladně a vyžaduje si krátké lhůty pro uznání a výkon, uznání a výkon příkazů ke konfiskaci může trvat delší dobu. Přesto se také musí stanovit lhůty pro příkazy ke konfiskaci, aby se zajistily účinné přeshraniční postupy.

- Jediný nástroj pro vzájemné uznávání příkazů k zajištění i ke konfiskaci, který obsahuje přímo uplatnitelná pravidla a lhůty, zajistí, že příkazy se v Unii neprodleně uznají a vykonají.
- Standardní osvědčení a standardní formulář:

Bude rovněž zajištěn rychlý a účinný mechanismus díky standardnímu osvědčení pro vzájemné uznávání příkazů ke konfiskaci a standardnímu formuláři pro příkazy k zajištění, které jsou připojeny k návrhu. Obsahují všechny příslušné informace o příkazu, které vykonávajícímu orgánu pomohou přesně se domoci cíleného majetku a usnadní uznání a vymáhání zahraničního opatření příslušnými vnitrostátními orgány. Standardní formulář pro příkaz k zajištění v maximální míře zjednoduší postup vzájemného uznávání příkazů k zajištění, protože k němu nebude připojen žádný jiný vnitrostátní příkaz k zajištění. Postup pro uznávání a výkon příkazů k zajištění a konfiskaci je upraven zvlášť v návrhu na zjednodušení přímého uplatňování příslušnými vnitrostátními orgány.

- Oznamování mezi příslušnými orgány:

V celém návrhu se zdůrazňovalo oznamování mezi příslušnými orgány s cílem umožnit bezproblémové a rychlé uznávání a výkon příkazů k zajištění a konfiskaci.

- Práva obětí:

V návrhu se náležitě zohlednilo právo oběti na náhradu škody a vrácení majetku. Je zajištěno, že v případech, kdy vydávající stát zkonfiskuje majetek, má právo oběti na náhradu škody a vrácení majetku přednost před zájmem vykonávajících a vydávajících států.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Právním základem pro podporu opatření v oblasti vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci majetku z trestné činnosti je čl. 82 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, v němž se zejména stanoví, že justiční spolupráce v trestních věcech v Unii je založena na zásadě vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí.

V souladu s řádným legislativním postupem lze přijmout opatření s cílem stanovit pravidla a postupy pro zajištění uznávání všech forem rozsudků a soudních rozhodnutí v celé Unii a usnadnit spolupráci mezi justičními nebo rovnocennými orgány členských států, pokud jde o řízení v trestních věcech a výkon rozhodnutí.

¹⁶ Viz oddíl 3, Základní práva.

- **Výběr nástroje**

V čl. 82 odst. 1 SFEU se zákonodárci EU poskytuje možnost přijímat nařízení a směrnice.

Jelikož se návrh týká přeshraničních postupů, kde jsou potřebná jednotná pravidla, není nutné ponechávat členským státům při provádění těchto pravidel volný prostor. Nařízení je přímo použitelné, zajišťuje jasnost a větší právní jistotu a zamezuje problémům s provedením, kterým byla vystavena rámcová rozhodnutí o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci. Z uvedených důvodů se za nejvhodnější formu, která se má použít pro tento nástroj vzájemného uznávání, považuje nařízení.

- **Subsidiarita a proporcionalita**

Podle čl. 5 odst. 3 SEU jedná Unie pouze tehdy, pokud cílů zamýšlené činnosti nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy. Podle článku 67 SFEU Unie usiluje o zajištění vysoké úrovně bezpečnosti občanům prostřednictvím opatření pro předcházení trestné činnosti a boj proti ní. Majetek pachatelů trestných činů se často investuje v několika zemích. Jednání Unie se odůvodňuje tímto přeshraničním rozměrem.

Zatímco přeshraniční trestní a majetková vyšetřování lze vést v různých zemích, stíhání a soudní činnosti vedoucí ke konfiskaci se běžně vykonávají pouze v jednom členském státě, takže postupy konfiskace zůstávají v podstatě vnitrostátní. Jejich přeshraniční rozměr je však zřejmý ve výkonu příkazů v jiných členských státech. Vymáhání majetku tedy vyžaduje účinnou spolupráci mezi členskými státy. Nejeefektivnější způsob zajištění přeshraniční spolupráce je na základě vzájemného uznávání. Vzájemné uznávání je v souladu se zásadou subsidiarity, neboť jeho cílem je uznávání vzájemných rozhodnutí a nemohou jej dosáhnout členské státy jednající samostatně.

Návrh nezahrnuje všechny existující formy příkazů ke konfiskaci (např. občanskoprávní a správní příkazy) a je omezen na příkazy ke konfiskaci vydané v trestním řízení. Nepřekračuje požadované minimum pro dosažení stanoveného cíle na evropské úrovni a to, co je nutné pro daný účel.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Hodnocení *ex post*/kontroly účelnosti existujících právních předpisů**

Zprávy o provádění rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV¹⁷ a rámcového rozhodnutí 2006/783/SVV¹⁸ byly přijaty v letech 2008 a 2010. Ve zprávách se v době jejich uveřejnění dospělo k závěru, že úroveň provedení těchto rámcových rozhodnutí do vnitrostátních právních systémů členských států není uspokojivá. V posouzení dopadů z roku 2012, jež je průvodním dokumentem k návrhu Komise na směrnici 2014/42/EU¹⁹, byl učiněn závěr, že je potřebný právní nástroj na zlepšení vzájemného uznávání v této oblasti, a sice že jde o základní problém týkající se rozsahu stávajících opatření, a že nový nástroj vzájemného uznávání je podstatně nutný.

¹⁷ Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 22. prosince 2008 [COM(2008) 885 final – neuveřejněna v Úředním věstníku].

¹⁸ Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 23. srpna 2010 [COM(2010) 428 final – neuveřejněna v Úředním věstníku].

¹⁹ Pracovní dokument útvarů Komise, jenž je průvodním dokumentem k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o zajištění a konfiskaci výnosů z trestné činnosti v Evropské unii, SWD(2012) 31 final.

Srovnatelná právní studie o provádění vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci v EU²⁰ byla zpracována v roce 2013 a dospělo se v ní k závěru, že by se mohl předpokládat jeden ucelený nástroj pro vzájemné uznávání. Kromě toho se v posledních letech konalo několik zasedání a konferencí odborníků věnovaných problematice vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci a zejména konfiskace nezaložené na rozsudku.

Se zřetelem k existujícím údajům nebylo provedeno zvláštní hodnocení *ex post* existujících nástrojů vzájemného uznávání.

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Konzultace se uskutečnily se všemi příslušnými zúčastněnými stranami. Protože touto problematikou se zabývá poměrně omezený počet odborníků, uskutečnila se cílená konzultace a ne veřejná konzultace, která by měla velmi omezenou přidanou hodnotu z důvodu složitosti této tematiky. Byla uspořádána zasedání a konference odborníků s cílem posoudit tuto otázku.

Celkově existuje značná jednomyslnost týkající se potřeby zlepšit vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci prostřednictvím nového právního nástroje. Opakovaně bylo zdůrazněno, že konfiskace je velmi účinný nástroj v boji proti organizovanému zločinu a terorismu a bylo uznáno, že existuje zvýšená potřeba efektivnější přeshraniční spolupráce v rámci EU a na mezinárodní úrovni.

Odborníci si opětovně stěžovali na nedostatečné využívání konfiskace v přeshraničních situacích. Podtrhli, že současný systém nefunguje a že rámcová rozhodnutí o vzájemném uznávání se nepoužívají. Jako příklad bylo zmíněno, že výnosy z obchodu s drogami, které obchodníci s drogami investují ve více členských státech, nebylo možné zkonfiskovat z důvodu nedostatečné přeshraniční spolupráce na soudní úrovni.

Členské státy také uznávají potřebu zlepšit vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci prostřednictvím nového právního nástroje.

- **Posouzení dopadů**

Bylo provedeno posouzení dopadu na podporu tohoto návrhu²¹ a Výbor pro kontrolu regulace vydal kladné stanovisko s výhradami²². V návaznosti na toto stanovisko bylo posouzení dopadu změněno, aby lépe vysvětlilo politické souvislosti této iniciativy a politickou nezbytnost jednat nyní. Byly začleněny systematictější odkazy na příslušné politické strategie. Struktura problémového oddílu byla revidována, aby se vysvětlila důležitost různých problémů a lépe ilustrovalo, že nedostatky současného právního rámce jsou většinou z důvodu jeho omezení. Bylo objasněno vzájemné působení otázky navrácení majetku a náhrady škody obětem s jinými problémy. Výchozí scénář byl dále rozpracován a realističtěji odráží současné trendy v používání příkazů ke konfiskaci a zajištění. Ve zprávě se vysvětluje, jak se různé možnosti jedna od druhé odlišují (např. rozsah působnosti) nebo překrývají/zahrnují jedna druhou (např. racionalizace postupů a zjednodušení osvědčení). Byly doplněny vyřazené možnosti. Kromě toho byla zpráva změněna tak, aby lépe stanovila dopady různých možností. Jednání a závěry zasedání odborníků ze dne 17. listopadu 2016 byly začleněny

²⁰ Studie uskutečněná společností Dexia Banque Belgique (DBB) v listopadu 2013, „*Comparative Law Study of the implementation of mutual recognition of orders to freeze and confiscate criminal assets in the EU (Srovnávací právní studie o provádění vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci majetku z trestné činnosti v EU)*“.

²¹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

do zprávy a názory zúčastněných stran byly obecně uvedeny více systematicky v průběhu celé zprávy. Nakonec byla upřednostňovaná možnost doplněna na základě srovnatelného posouzení možností, jejich dopadů, závěrů zasedání odborníků ze dne 17. listopadu 2016 a politické proveditelnosti různých možností²³.

Byly posouzeny čtyři hlavní možnosti politiky: zachování současného stavu (možnost 1), možnost právně nevynutitelných předpisů („měkkého“ práva) (možnost 2) a dvě regulační možnosti politiky (možnost 3 a 4). Zachování současného stavu by zahrnovalo nepřijetí žádného opatření na úrovni EU, zatímco ostatní tři alternativní možnosti politiky by v různé míře zlepšily schopnost zabavit a zkonfiskovat výnosy z trestné činnosti na přeshraničním základě. Možnost 2 (nelegislativní opatření/právně nevynutitelné předpisy) by podpořila vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci, například odbornou přípravou a šířením osvědčených postupů a podporou používání mezinárodních nástrojů pro napomáhání přeshraničnímu zabavení a konfiskaci. Její očekávaný dopad by však byl poměrně malý a některé členské státy by ještě byly vyloučeny z možnosti jednat ve věci určitých žádostí z jiných členských států. Možnosti 3 a 4 (minimální a maximální legislativní opatření) by měly za následek povinnost uznat a vykonat řadu příkazů k zajištění a konfiskaci majetku z trestné činnosti. Možnost 3 by vyžadovala uznání pouze těch příkazů k zajištění a konfiskaci, které jsou stanoveny ve směrnici 2014/42/EU. Možnost 4 poskytuje dvě dílčí možnosti: možnost 4a by zahrnovala všechny druhy příkazů k zajištění a konfiskaci vydaných v souvislosti s trestním řízením, včetně také konfiskace nezaložené na rozsudku za spáchání trestného činu. Možnost 4b by vyžadovala uznání všech příkazů ke konfiskaci, včetně příkazů vydaných v občanskoprávním a správním řízení, kde se prokáže, že majetkem jsou výnosy z trestné činnosti.

Členské státy podporují možnost politiky, která znamená nové právní předpisy (možnost 3, 4a nebo 4b). Existuje však rozdíl mezi stanovisky členských států, pokud jde o to, jaký druh opatření by měl nástroj zahrnovat. Možnost 3 by nevyvolávala žádné zvláštní problémy členských států, ale nepovažovaly by ji za dostačující ty členské státy, které mají rozsáhlejší formy konfiskace.

Evropský parlament je pro legislativní návrh na posílení vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci.

Upřednostňovaná možnost Komise je nástroj vzájemného uznávání s rozšířenou oblastí působnosti a zlepšenými ustanoveními, která zajišťují širší oběh příkazů k zajištění a konfiskaci vydaných v rámci trestního řízení v Evropské unii (možnost 4a). Tato možnost řeší většinu určených problémů a je rovněž právně opodstatněná. Také se zdá být snadněji přijatelná členskými státy než nástroj zahrnující správní a občanskoprávní konfiskaci. Splňuje též zásadu proporcionality, neboť je omezena ve svém rozsahu působnosti a nepřekračuje rámec nezbytného minima k dosažení cílů vytyčených na evropské úrovni.

Očekává se, že hospodářský a sociální dopad upřednostňované možnosti bude celkově pozitivní. Požadavek na uznávání většího rozsahu příkazů k zajištění a konfiskaci by měl zvýšit množství majetku z trestné činnosti zajištěného a zabaveného za hranicemi členských států. Proto by měl nakonec vést ke snížení zisků z organizované trestné činnosti a pachatelům trestných činů by zabránil v možnosti znovu investovat své zisky do financování další kriminality. Zvýšení pravděpodobnosti konfiskace má také větší odstrašující účinek na zločin. Mělo by rovněž vést ke snížení ztrát v příjmech členských států. Sociální dopad by

²³ V příloze 1 Posouzení dopadů se podrobněji popisuje způsob, jakým se ve změně verzi Posouzení dopadů řešily připomínky Výboru pro kontrolu regulace.

byl celkově velmi pozitivní, neboť zkonfiskovaný majetek z trestné činnosti se může vrátit zpět obětem, jimž byl ukraden, nebo opětovně použit na veřejné či sociální účely.

Požadavek na uznávání a výkon většího rozsahu příkazů k zajištění a konfiskaci povede k omezenému zvýšení nákladů orgánů pro vymáhání práva a justičních orgánů. Mělo by se to však víc než kompenzovat zvýšenou schopností vymáhat výnosy z trestné činnosti – a případně je opětovně použít.

Podniky, malé a střední podniky a mikropodniky nebudou tímto návrhem přímo dotčeny. Zabavení majetku z trestné činnosti však ztěžuje fungování trestné obchodní činnosti, takže dlouhodobě by mělo pomoci povolené obchodní činnosti snížením hospodářské soutěže nelegálních subjektů.

- **Základní práva**

Opatření k zajištění a konfiskaci mohou zasáhnout do základních práv chráněných Listinou základních práv EU (dále jenom „Listina“) a Evropskou úmluvou o lidských právech.

Zejména pokud jde o konfiskaci nezaloženou na rozsudku, Evropský soud pro lidská práva byl opakovaně toho názoru, že konfiskace nezaložená na rozsudku, včetně občanskoprávních a správních forem, a rozšířená konfiskace musí být v souladu s článkem 6 Evropské úmluvy o lidských právech a článkem 1 protokolu 1, pokud se účinně dodržují procesní záruky.

Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) neshledal, že by se přenesením důkazního břemene týkajícího se legitimacy majetku porušila základní práva, uplatňuje-li se v jednotlivém případě, pokud existují odpovídající záruky, které dotčené osobě umožňují vznést námitku proti těmto vyvratitelným domněnkám.

Některé důležité záruky jsou začleněny do navrženého nařízení: musí se dodržovat zásada proporcionality, existují důvody pro zamítnutí na základě nedodržování zásady „*ne bis in idem*“ a pravidla o řízení „za nepřítomnosti“. Kromě toho se musí dodržovat práva třetích osob jednajících v dobré víře, je povinností informovat zainteresované strany o výkonu příkazu k zajištění, včetně jeho důvodů, a o dostupných opravných prostředcích a je povinností členských států poskytnout opravné prostředky ve vykonávajícím státě.

Článek 8 směrnice 2014/42/EU obsahuje kromě toho seznam záruk, které musí členské státy zajistit pro příkazy spadající do rozsahu působnosti směrnice.

A nakonec jsou uplatnitelné všechny procesní záruky trestního práva. Zahrnuje to zejména právo na spravedlivý soud obsažené v článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech a článcích 47 a 48 Listiny. Zahrnuje to rovněž příslušné právní předpisy na úrovni EU o procesních právech v trestním řízení: směrnice 2010/64/EU o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, směrnice 2012/13/EU o právu na informace týkající se práv, poplatků a přístupu ke spisu v dané věci, směrnice 2013/48/EU o právu na přístup k obhájci a na komunikaci s příbuznými v případě zadržení a zbavení osobní svobody, směrnice 2016/343, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, směrnice 2016/800 o procesních zárukách pro děti a směrnice 2016/1919 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu.

Když se opatření v tomto návrhu uplatňují s proporcionalitou a doplní účinnými procesními zárukami popsány výše, jsou slučitelné s požadavky základních práv.

4. DOPADY NA ROZPOČET

Legislativní návrh nařízení nemá vliv na rozpočet EU. Jedním z obecných cílů je zbavit pachatele trestných činů jejich neoprávněně nabytých zisků. Je navrženo za účelem zajištění náhrady škody pro oběti a zvýšení státního rozpočtu a příjmů EU. Je navrženo rovněž ke snížení celkových nákladů podvodů a jiných sociálních výdajů. A nakonec by tento návrh měl mít kladné dopady na národní a evropská hospodářství.

5. JINÉ PRVKY

- **Prováděcí plány a monitorování, hodnocení a oznamování**

Nařízení je přímo uplatnitelné v EU. Vykonavatelé ho budou přímo uplatňovat s tím, že příkazy vydané jinými členskými státy se budou muset vykonat jako vnitrostátní, aniž by se musel změnit jejich vnitrostátní právní systém a způsob práce.

Nařízení se bude přezkoumávat a Komise předloží zprávu pět let po jeho vstupu v platnost.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Kapitola I: Předmět, definice a oblast působnosti

Článek 1: Předmět

Tento návrh nařízení stanoví pravidla, podle kterých členský stát uznává a vykonává příkazy k zajištění a konfiskaci vydané v rámci trestního řízení. Toto nařízení zahrnuje všechny příkazy ke konfiskaci uložené soudem v návaznosti na řízení ve věci trestného činu a všechny příkazy k zajištění vydané za účelem případné následné konfiskace. Vztahuje se tedy na všechny druhy příkazů začleněných do směrnice 2014/42/EU a také na jiné druhy příkazů vydaných bez pravomocného odsouzení v rámci trestního řízení. Toto nařízení se nevztahuje na příkazy k zajištění a konfiskaci vydané v rámci občanskoprávních nebo správních řízení.

Toto nařízení zahrnuje všechny trestné činy. Není omezeno na oblasti mimořádně závažných trestných činů s přeshraničním rozměrem, tzv. „eurozločiny“ (na rozdíl od směrnice 2014/42/EU, která je založena na článku 83 SFEU), protože v článku 82 SFEU (na němž je tento návrh založen) se nevyžaduje takové omezení pro vzájemné uznávání rozsudků v trestních věcech. Návrh proto zahrnuje vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci týkajících se trestných činů obsažených ve směrnici 2014/42/EU a také příkazů týkajících se jiných trestných činů, které nejsou začleněny do uvedené směrnice.

Článek 2: Definice

V článku 2 je uvedena definice různých pojmů použitých v návrhu.

Návrh stanovuje definici příkazu ke konfiskaci, příkazu k zajištění, majetku, výnosů, nástrojů, vydávajícího státu, vykonávajícího státu, vydávajícího orgánu a vykonávajícího orgánu.

Příkaz ke konfiskaci je konečnou sankcí nebo opatřením uloženým soudem v návaznosti na řízení ve věci trestného činu, které má za následek trvalé odnětí majetku. Příkazem k zajištění je každé soudní rozhodnutí nebo rozhodnutí potvrzené soudním orgánem s cílem dočasně zamezit zničení, přeměně, přesunu a postoupení majetku nebo nakládání s ním za účelem jeho případné následné konfiskace.

Definice vydávajícího orgánu se u příkazů k zajištění a konfiskaci liší. Aby se zohlednily různé vnitrostátní systémy, stejný přístup se používá ve směrnici 2014/41/EU, pokud jde o definici vydávajícího orgánu pro příkaz k zajištění. V případech, kdy příslušný vydávající orgán není soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce, musí příkaz k zajištění potvrdit soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce před jeho předáním.

Definice vydávajícího a vykonávajícího orgánu se musí vykládat ve spojení s článkem 27, v němž se členské státy žádají, aby Komisi oznámily příslušné vydávající a vykonávající orgány.

Článek 3: Trestné činy

Seznam trestných činů, u nichž se vzájemné uznávání a výkon příkazů k zajištění a konfiskaci nemůže odmítnout na základě oboustranné trestnosti, je stejný jako seznam obsažený v jiných nástrojích vzájemného uznávání, pouze s jedinou výjimkou: bod y) seznamu teď odráží existenci společných minimálních norem pro boj proti podvodům a padělání bezhotovostních platebních prostředků (rámcové rozhodnutí 2001/413/SVV).

Oboustrannou trestnost nelze uplatnit v případě seznamu trestných činů, za něž je možné ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody v trvání nejméně tří let. V případech trestných činů nezařazených do seznamu je možné uznání odmítnout, pokud trestný čin, na který se vztahuje příkaz k zajištění nebo konfiskaci, není trestným činem podle práva vykonávajícího státu.

Kapitola II – Doručení, uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

Články 4–7: Předávání příkazů ke konfiskaci

V těchto článcích se stanoví mechanismus předávání příkazů ke konfiskaci. Návrh zajišťuje přímé předávání příkazu ke konfiskaci mezi příslušnými vnitrostátními orgány, ale poskytuje také možnost pomoci ze strany ústředních orgánů. Jsou vysvětlena pravidla o identifikaci příslušného vykonávajícího orgánu a o možnosti předat příkaz ke konfiskaci více členským státům.

V zásadě lze příkaz ke konfiskaci současně předat pouze jednomu vykonávajícímu státu. Některé výjimky jsou však stanoveny v článku 5. Pokud se majetek, na který byl příkaz ke konfiskaci vydán, nachází v různých vykonávajících státech, nebo výkon zahrnuje řízení ve více vykonávajících státech, vydávající orgán může předat příkaz více vykonávajícím státům. Vydávající orgán může rovněž předat příkaz týkající se peněžní částky různým vykonávajícím státům, pokud dotyčný majetek nebyl zajištěn, nebo hodnota majetku, který se může vymáhat ve vydávajícím státě a jakémkoli vykonávajícím státě, pravděpodobně není dostačující pro získání celé částky, na niž byl příkaz vydán.

Předání příkazu ke konfiskaci vydávajícím státem neomezuje pravomoc tohoto státu v tom, aby sám vykonal příkaz. Jsou rovněž stanovena pravidla k zajištění, aby výkon příkazu nepřekročil maximální částku uvedenou v příkazu.

Příkaz ke konfiskaci musí doprovázet standardní osvědčení připojené k tomuto návrhu. Osvědčení se musí přeložit do úředního jazyka vykonávajícího státu.

Článek 8: Uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

Vykonávající orgán musí uznat příkaz ke konfiskaci bez dalších formalit a musí přijmout potřebná opatření pro jeho výkon stejným způsobem jako v případě příkazu ke konfiskaci vydaného orgánem vykonávajícího státu, pokud není jeden z důvodů pro odmítnutí nebo odklad. Jsou stanovena podrobná pravidla pro možnost zkonfiskovat odlišný druh majetku než ten, který je uveden v příkazu ke konfiskaci.

Článek 9: Důvody pro neuznání a nevykonání příkazů ke konfiskaci

Vyčerpávající seznam důvodů pro neuznání a nevykonání příkazů ke konfiskaci, na základě kterých může vykonávající orgán odmítnout uznání a výkon příkazu ke konfiskaci, je uveden v článku 9. Seznam se značně odlišuje od seznamu obsaženého v rámcovém rozhodnutí z roku 2006. Některé důvody odmítnutí zůstávají stejné, např. důvod založený na zásadě „ne

bis in idem“ nebo důvod založený na imunitě nebo výsadě. Důvody pro odmítnutí spojené s druhem příkazu ke konfiskaci (např. rozšířená konfiskace) však nebyly do návrhu zařazeny, takže se rámec vzájemného uznávání značně rozšířil a posílil.

Důvod odmítnutí založený na právu být přítomen při řízení před soudem se vztahuje pouze na soudní řízení, která mají za následek příkazy ke konfiskaci spojené s pravomocným odsouzením, a ne na řízení, jejichž výsledkem jsou příkazy ke konfiskaci nezaložené na rozsudku.

Článek 10: Lhůty pro uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

V tomto článku jsou stanoveny lhůty pro uznání a výkon příkazů ke konfiskaci, takže přinášejí přidanou hodnotu ve srovnání s rámcovým rozhodnutím z roku 2006, které neobsahuje žádné lhůty. Ve srovnání se zajištěním, které se musí provést ve velmi krátkém čase, konfiskace může trvat delší dobu. Zkušenosti s rámcovým rozhodnutím z roku 2006 nicméně ukázaly, že je potřebné stanovit jasné lhůty, aby se zajistily účinné přeshraniční postupy.

Pro rozhodnutí o uznání a pro výkon příkazu ke konfiskaci jsou stanoveny různé lhůty zvlášť. Za prvé, vykonávající orgán musí co nejdříve přijmout rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci, a to nejpozději do 30 dnů po obdržení příkazu ke konfiskaci. Za druhé, vykonávající orgán musí neprodleně uskutečnit konfiskaci, a to nejpozději do 30 dnů po přijetí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci.

V konkrétních případech, kdy vykonávající orgán nemůže lhůty splnit, musí o tom bezodkladně informovat vydávající orgán.

Článek 11: Odklad výkonu příkazů ke konfiskaci

Tento článek poskytuje standardní znění nástrojů vzájemného uznávání, které umožňuje odložit uznání nebo výkon příkazu ke konfiskaci. Vykonávající orgán může odložit výkon příkazu ke konfiskaci, jestliže existuje riziko narušení probíhajícího vyšetřování trestného činu nebo riziko, že celková výše částky překročí částku uvedenou v příkazu, nebo v případech, kdy byly v souladu s článkem 33 uplatněny opravné prostředky.

Článek 12: Nemožnost vykonat příkaz ke konfiskaci

Může se vyskytnout situace, kdy vykonávající orgán nemůže vykonat příkaz ke konfiskaci. V těchto případech to musí vykonávající orgán neprodleně oznámit vydávajícímu orgánu. Je-li to možné, lze příkaz vykonat na jiném majetku.

Kapitola III – Předání, uznávání a výkon příkazů k zajištění

Článek 13 – Podmínky vydání a předání příkazu k zajištění

V tomto článku jsou stanoveny podmínky pro vydání a předání příkazu k zajištění, aby se zajistilo dodržování zásady proporcionality. Tento článek spojuje návrh s článkem 6 směrnice 2014/41/EU a tím zabezpečuje, že se stejné podmínky vztahují na zajištění majetku kvůli důkazům a zajištění pro následnou konfiskaci. Vykonávající orgán musí vykonat příkaz ve lhůtách stanovených v článku 19, má-li však důvod se domnívat, že tyto podmínky nebyly splněny, může uskutečnit konzultaci s vydávajícím orgánem, jakmile je příkaz uznán a vykonán.

Článek 14: Předání příkazů k zajištění

Příkaz k zajištění se musí předat přímo mezi příslušnými vnitrostátními orgány, je však rovněž možná pomoc ústředních orgánů. Jsou vysvětlena pravidla o identifikaci příslušného vykonávajícího orgánu. K příkazu k zajištění musí být přiložena žádost o výkon příkazu

ke konfiskaci, nebo příkaz musí obsahovat pokyn, že majetek zůstává ve vykonávajícím státě až do vyřízení žádosti o konfiskaci a musí se uvést odhadovaný termín takové žádosti. Vydávající orgán musí vykonávající orgán rovněž informovat o každé zainteresované straně, včetně třetích osob jednajících v dobré víře, dotčených příkazem k zajištění, o nichž ví.

Článek 15: Předání příkazu k zajištění jednomu nebo více vykonávajícím státům

V zásadě lze příkaz k zajištění současně předat pouze jednomu vykonávajícímu státu. V tomto článku jsou stanovena pravidla o možnosti předat příkaz k zajištění více státům. Tato pravidla jsou velmi podobná pravidlům o předání příkazů ke konfiskaci.

Pokud se majetek, na který byl příkaz vydán, nachází v různých vykonávajících státech, nebo výkon zahrnuje řízení ve více než jednom vykonávajícím státě, vydávající orgán může předat příkaz více vykonávajícím státům. Vydávající orgán může rovněž předat příkaz týkající se peněžní částky různým vykonávajícím státům, pokud hodnota majetku, který se může zajistit ve vydávajícím státě a jakémkoli vykonávajícím státě, pravděpodobně není dostačující k získání celé částky, na niž byl příkaz vydán.

Článek 16: Formulář příkazu k zajištění

Návrh zabezpečuje zjednodušený postup, neboť poskytuje standardní formulář pro vydání příkazu k zajištění. Formulář proto není „osvědčení“, které je přiloženo k oddělenému rozhodnutí. Jde o zjednodušení postupu vzájemného uznávání, jelikož v rámcovém rozhodnutí z roku 2003 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění se požadovalo, aby osvědčení bylo připojeno k vnitrostátnímu příkazu k zajištění. Návrh namísto toho poskytuje v příloze B standardní formulář pro příkaz k zajištění, který musí vydávající orgán vyplnit, podepsat a ověřit jeho obsah z hlediska jeho přesnosti a správnosti a přeložit ho do úředního jazyka vykonávajícího státu. Tento přístup je stejný jako přístup přijatý ve směrnici 2014/41/EU.

Článek 17: Uznávání a výkon příkazů k zajištění

Vykonávající orgán musí uznat příkaz k zajištění bez dalších formalit a musí přijmout nezbytná opatření k jeho výkonu, pokud neexistuje jeden z důvodů pro odmítnutí nebo odklad jeho uznání a výkon.

Článek 18: Důvody pro neuznání a nevykonání příkazů k zajištění

Důvody pro odmítnutí jsou podobné jako důvody pro odmítnutí příkazů ke konfiskaci s některými zřejmými neuplatnitelnými výjimkami.

Článek 19: Lhůty pro uznávání a výkon příkazů k zajištění

Zajištění jako preventivní opatření se musí provést urychleně a vyžaduje krátké lhůty pro uznání a výkon. Z tohoto důvodu jsou v navrženém rozhodnutí stanoveny jasné lhůty. Jde o hlavní zlepšení ve srovnání s rámcovým rozhodnutím z roku 2003, kde nebyly stanoveny žádné jasné lhůty.

Tyto různé lhůty jsou stanoveny zvlášť pro rozhodnutí o uznání, pro výkon příkazu k zajištění a pro zpětné oznámení vydávajícímu orgánu. Krátké lhůty jsou určeny s cílem zajistit, aby vykonávající stát uznal a vykonal příkaz a výsledek neprodleně oznámil vydávajícímu orgánu a se stejnou rychlostí a prioritou jako u podobných vnitrostátních případů. Vykonávající orgán musí kromě toho plně zohlednit příslušné požadavky uvedené v příkazu k zajištění, jako je potřeba okamžitého zajištění nebo konkrétní termín pro zajištění.

Za prvé, vykonávající orgán musí co nejdříve přijmout rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění, a to nejpozději do 24 hodin po obdržení příkazu k zajištění.

Za druhé, vykonávající orgán musí neprodleně uskutečnit zajištění, a to nejpozději do 24 hodin po přijetí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci, a své rozhodnutí musí bezodkladně oznámit vydávajícímu orgánu.

V případech, kdy vykonávající orgán má důvod k odmítnutí nebo odkladu, se tyto přísné lhůty nedají dodržet. U těchto případů proto návrh vysvětluje, že vykonávající orgán musí jednat neprodleně.

Kromě těchto lhůt je v článku 25 stanovena lhůta 3 dnů, do které musí vykonávající orgán oznámit přijatá opatření vydávajícímu orgánu.

Článek 20: Odklad výkonu příkazů k zajištění

Tento článek poskytuje standardní znění nástrojů vzájemného uznávání, které umožňuje odložit uznání nebo výkon příkazu k zajištění. Vykonávající orgán může odložit výkon příkazu k zajištění, pokud existuje riziko narušení probíhajících vyšetřování, nebo majetek už podléhá příkazu k zajištění, nebo majetek už podléhá příkazu k zajištění vydanému v jiném trestním řízení ve vykonávajícím státě. Vykonávající orgán musí odklad příkazu k zajištění neprodleně oznámit vydávajícímu orgánu, a jakmile důvod pro odklad přestane existovat, vykonávající orgán musí bezodkladně vykonat příkaz a informovat vydávající orgán.

Článek 21: Povinnost informovat zainteresovanou stranu

V návaznosti na výkon příkazu k zajištění musí vykonávající orgán oznámit své rozhodnutí osobě, proti níž byl příkaz k zajištění vydán, a každé zainteresované straně, s náležitým zohledněním pravidel důvěrnosti stanovených v článku 22. To umožní dotčeným osobám uplatnit opravné prostředky, aniž by bylo ohroženo zajištění majetku.

Článek 22: Důvěrnost

Většina příkazů k zajištění obsahuje informace, které musí být chráněné, aby se zajistilo vyšetřování. Tento článek je inspirován článkem 19 směrnice 2014/41/EU o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech a je v něm stanovena povinnost vydávajících a vykonávajících orgánů zachovávat důvěrnost vyšetřování. Vykonávající orgán musí neprodleně informovat vydávající orgán, nemůže-li dodržet požadavky důvěrnosti.

Článek 23: Trvání příkazů k zajištění

V zásadě by se měl majetek zajistit, až dokud vydávající stát nevydá konečné rozhodnutí o konfiskaci nebo uvolnění zajištěného majetku. Mohou se však vyskytnout případy, kdy zajištění se nezdá být nadále odůvodněné, nebo trvání vypadá neúměrně dlouhé. V tomto článku se stanoví pravidla pro omezení doby, po kterou se majetek zajistí, po konzultaci mezi vykonávajícím a vydávajícím orgánem. Absolutní časový limit neexistuje, protože trvání vyšetřování a soudního řízení může odůvodňovat dlouhou dobu zajišťování majetku. Neposkytne-li vydávající orgán do 6 týdnů důvody pro nepřijetí omezení navrženého vykonávajícím orgánem, vykonávající orgán může příkaz k zajištění zrušit.

Článek 24: Nemožnost vykonat příkaz k zajištění

Vykonávající orgán musí vydávajícímu orgánu bezodkladně oznámit, když není možné vykonat příkaz k zajištění z důvodu, že majetek už byl zkonfiskován, zmizel, nebo byl zničen, nelze ho na uvedeném místě najít, nebo místo nebylo dostatečně přesné.

Článek 25: Oznamování

V tomto článku se stanoví lhůta 3 dnů, ve které musí vykonávající orgán oznámit přijatá opatření a výsledky výkonu příkazu k zajištění.

Kapitola IV – Obecná ustanovení

V této kapitole jsou uvedena obecná pravidla pro vzájemné uznávání příkazů k zajištění i ke konfiskaci.

Článek 26: Právo rozhodné pro výkon

Vykonávající stát je příslušný přijímat a vykonávat opatření v tomto státě po uznání příkazu k zajištění nebo konfiskaci. Právo vykonávajícího státu se vztahuje na výkon rozhodnutí, včetně pravidel o zárukách, pokud jsou ve vykonávajícím státě přijata rozhodnutí týkající se příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci.

Příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vydaný proti právnické osobě se musí vykonat, i když vykonávající stát neuznává trestní odpovědnost právnických osob.

Pokud vydávající stát nesouhlasí, nemůže vykonávající stát uložit alternativní opatření k zajištění a konfiskaci s výjimkou případů uvedených v článku 8 návrhu.

Článek 27: Oznámení příslušným orgánům

Členské státy se žádají, aby Komisi oznámily příslušné vydávající a vykonávající orgány v souladu s definicí čl. 2 odst. 8 a 9. Členské státy mohou kromě toho určit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědných za administrativní předání a obdržení. Komise zajistí, aby tyto informace byly k dispozici všem členským státům a Radě.

Článek 28: Komunikace

Tento článek se týká komunikace mezi příslušnými orgány během celého postupu vzájemného uznávání. Kromě konkrétních povinností stanovených v jednotlivých člancích návrhu je obecná povinnost příslušných orgánů, aby během postupu vzájemného uznávání uskutečnily v případě potřeby vzájemné konzultace.

Článek 29: Vícečetné pokyny

Pokud jsou vydány dva nebo více příkazů týkajících se peněžní částky proti stejné osobě a neexistují dostatečné prostředky, které by umožnily výkon všech příkazů, nebo pokud je konkrétní majetek zahrnutý do více příkazů, musí vykonávající stát rozhodnout, který příkaz se vykoná, nebo které příkazy se vykonají, s náležitým přihlédnutím k okolnostem, včetně zájmu obětí, vztahu zajištěného majetku k trestnému činu, termínů příslušných příkazů a termínů předání příslušných příkazů a případně relativní závažnosti a místě trestného činu.

Článek 30: Ukončení výkonu

Vydávající orgán musí neprodleně informovat vykonávající orgán o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být příkaz vykonatelný, nebo musí být z jakéhokoli jiného důvodu stažen z vykonávajícího státu.

Článek 31: Správa zajištěného a zkonfiskovaného majetku a nakládání s ním

Vykonávající stát spravuje zajištěný nebo zkonfiskovaný majetek před jeho konečným převedením s cílem zamezit snížení jeho hodnoty.

V tomto článku se dále vysvětlují pravidla pro nakládání se zkonfiskovaným majetkem. Tento článek náležitě zohlednil právo oběti na odškodnění a vrácení majetku, neboť zajišťuje, že právo oběti na náhradu škody a vrácení majetku má přednost před zájmem států. Za prvé, stanovuje, že částka odpovídající rozhodnutí o náhradě škody nebo navrácení majetku se převede vydávajícímu státu na účely odškodnění nebo vrácení majetku oběti. Za druhé, není-li o postupu náhrady škody nebo vrácení majetku oběti ve vydávajícím státě zatím rozhodnuto, musí vykonávající stát odmítnout předání zkonfiskovaného majetku, dokud vykonávajícímu orgánu nebude sděleno rozhodnutí. Je to velká novinka v právním rámci EU, jelikož ani jedno ze dvou rámcových rozhodnutí neobsahuje žádné ustanovení o obětech. Ustanovení zajišťují,

že oběti neztrácejí svá práva v případech, kdy se majetek nachází v jiných členských státech; ustanovení současně nezavádí žádné nové právo pro oběti, pokud takové právo neexistuje podle vnitrostátního práva.

Není-li dohodnuto jinak, s přihlédnutím k potřebě poskytnout pomoc ve vymáhání daňových pohledávek v souladu se směrnicí 2010/24/EU se uplatňují tato pravidla inspirovaná pravidlem ekvity mezi členskými státy, jak je to stanoveno v rámcovém rozhodnutí 2006/783/SVV: je-li částka příkazu ke konfiskaci nižší než 10 000 EUR, převede se vykonávajícímu státu. Je-li částka vyšší, převede se vydávajícími státu v hotovosti 50 % zkonfiskovaného majetku nebo celý majetek, pokud se převádí se souhlasem vykonávajícího státu v naturáliích. Jestliže není možné uplatnit tato pravidla, s majetkem se naloží jiným způsobem v souladu s právem vykonávajícího státu.

Článek 32: Náklady

Náklady musí hradit vykonávající stát, pokud vznikají na jeho území, a ve všech ostatních případech vydávající stát. Pokud měl vykonávající stát vysoké nebo mimořádné náklady, může vydávajícímu státu navrhnout, aby se na nich podílely oba státy.

Článek 33: Opravné prostředky ve vykonávajícím státě proti uznání a výkonu

V tomto článku se stanoví opravný prostředek ve vykonávajícím státě proti uznání a výkonu příkazu k zajištění nebo konfiskaci. Každá zainteresovaná strana, včetně třetích stran jednajících v dobré víře, může podat žalobu u soudu ve vykonávajícím státě, aby ochránila svá práva v souladu s právními předpisy tohoto státu. Žaloba může mít odkladný účinek podle práva vykonávajícího státu. Podstatné důvody pro vydání příkazu ke konfiskaci v trestních věcech však nelze napadnout u soudu ve vykonávajícím státě.

Článek 34: Úhrada

Vyjma případů, kdy odpovědnost spočívá výlučně na jednání vykonávajícího státu, je vydávající stát odpovědný za úhradu každé částky peněz vyplacené jako náhrada škody každé straně po výkonu příkazu.

Článek 35: Statistika

Tento článek se týká povinnosti členských států pravidelně od příslušných orgánů sbírat a uchovávat souhrnné statistické údaje týkající se vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci. Shromážděné statistické údaje se každý rok zašlou Komisi. Jelikož v současné době je nedostatek souhrnných údajů o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci, jeví se tato povinnost jako nezbytná, aby bylo možné důkladně posoudit fungování mechanismu stanoveného tímto nařízením.

Kapitola V – Závěrečná ustanovení

Článek 36: Změny osvědčení a formuláře

Standardní osvědčení a formulář obsažené v přílohách I a II tohoto návrhu by měly sloužit jako užitečný nástroj k tomu, aby se v co nejvyšší možné míře zjednodušilo a urychlilo vzájemné uznávání a výkon příkazů k zajištění a konfiskaci. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby v budoucnosti bylo možné co nejrychleji řešit zjištěné problémy týkající se obsahu osvědčení a formuláře. Změna dvou příloh složitým plnohodnotným legislativním postupem tomuto požadavku neodpovídá. Proto je v článku 37 stanoven rychlejší a pružnější postup pro změny prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci

Článek 37: Výkon přenesení pravomoci

V tomto článku se stanoví podmínky, za jakých má Komise pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci s cílem zajistit potřebné změny osvědčení a formuláře, které jsou přiložené k návrhu. Je v něm stanoven standardní postup pro přijímání takových aktů v přenesené pravomoci.

Článek 38: Doložka o přezkumu

Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto navrženého nařízení pět let po jeho vstupu v platnost.

Článek 39: Nahrazení

Toto nařízení nahrazuje ve vztahu k členským státům, které jsou jím vázané, rámcová rozhodnutí 2003/577/SVV a 2006/783/SVV. Rámcová rozhodnutí 2003/577/SVV a 2006/783/SVV se budou nadále vztahovat na ty členské státy, které nejsou vázané tímto nařízením.

Článek 40: Vstup v platnost a uplatňování

Navržené nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku. Nařízení se potom začne uplatňovat po uplynutí šesti měsíců od svého vstupu v platnost s výjimkou článku 27, který se bude uplatňovat od data vstupu nařízení v platnost.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 82 odst. 1 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská unie si vytyčila cíl udržovat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva.
- (2) Justiční spolupráce v trestních věcech v Unii je založena na zásadě vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí, jež je od zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 obecně označována za základní kámen justiční spolupráce v trestních věcech v rámci Unie.
- (3) Zajištění a konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti patří mezi nejúčinnější prostředky boje proti kriminalitě. Evropská unie se zavázala, že zajistí účinnější identifikaci, konfiskaci a opětovné použití majetku z trestné činnosti²⁴.
- (4) Jelikož zločin je často nadnárodní povahy, účinná přeshraniční spolupráce je důležitá pro zabavení a konfiskaci výnosů a nástrojů z trestné činnosti.
- (5) Současný právní rámec Unie, pokud jde o vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci, sestává z rámcového rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii²⁵ a rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci²⁶.
- (6) Zprávy Komise o provádění rámcových rozhodnutí 2003/577/SVV a 2006/783/SVV ukazují, že existující systém vzájemného uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci není plně účinný. Současné nástroje se v členských státech jednotně neprováděly a neuplatňovaly, což vedlo k nedostatečnému vzájemnému uznávání.
- (7) Právní rámec Unie pro vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci nedržel krok s posledním legislativním vývojem na úrovni Unie a na vnitrostátních úrovních. Společná minimální pravidla o zajištění a konfiskaci majetku jsou stanovena zejména

²⁴ Dokument Stockholmský program – otevřená a bezpečná Evropa, která slouží svým občanům a chrání je, Úř. věst. C 115, 4.5.2010, s. 1.

²⁵ Úř. věst. L 196, 2.8.2003, s. 45.

²⁶ Úř. věst. L 328, 21.11.2006, s. 59.

ve směrnici 2014/42/EU²⁷. Tato společná minimální pravidla se týkají konfiskace výnosů a nástrojů trestné činnosti, včetně případu nemoci a útěku podezřelé nebo obžalované osoby, pokud bylo zahájeno trestní řízení ve věci trestného činu, rozšířené konfiskace a konfiskace majetku třetích osob. Tato společná minimální pravidla se týkají také zajištěného majetku za účelem jeho případné následné konfiskace. Druhy konfiskace a zajištění zahrnuté do směrnice 2014/42/EU by měly být začleněny rovněž do právního rámce vzájemného uznávání.

- (8) Když Evropský parlament a Rada přijímaly směrnici 2014/42/EU, prohlásily, že účinný systém zajištění a konfiskace v Evropské unii je neoddělitelně spojen s dobře fungujícím vzájemným uznáváním příkazů k zajištění a konfiskaci. Evropský parlament a Rada s přihlédnutím k potřebě zavést ucelený systém zajištění a konfiskace výnosů a nástrojů trestné činnosti vyzvaly Komisi, aby předložila legislativní návrh o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci.
- (9) V Evropském programu pro bezpečnost²⁸ byla Komise toho názoru, že justiční spolupráce v trestních věcech se opírá o účinné přeshraniční nástroje a že klíčovým prvkem v bezpečnostním rámci je vzájemné uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí. Komise rovněž připomenula potřebu zlepšit vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci.
- (10) Komise ve svém sdělení Evropskému parlamentu a Radě o akčním plánu pro posílení boje proti financování terorismu²⁹ zdůraznila potřebu zajistit, aby zločinci, kteří financují terorismus, byli zbaveni svého majetku. S cílem zničit činnosti organizovaného zločinu, které financují terorismus, je důležité, aby tito pachatelé trestných činů byli zbaveni výnosů z trestné činnosti. Za tím účelem je třeba zabezpečit, aby se všechny druhy příkazů k zajištění a konfiskaci vymáhaly v co největší možné míře v celé Unii uplatňováním zásady vzájemného uznávání.
- (11) Aby se zajistilo efektivní vzájemné uznávání příkazů k zajištění a konfiskaci, měla by se pravidla o uznávání a výkonu těchto příkazů stanovit právně závazným a přímo uplatnitelným právním aktem Unie.
- (12) Je důležité zjednodušit vzájemné uznávání a výkon příkazů k zajištění a konfiskaci majetku stanovením pravidel zavazujících členské státy, aby na svém území uznávaly a vykonávaly příkazy k zajištění a konfiskaci vydané jiným členským státem v rámci trestního řízení.
- (13) Toto nařízení by se mělo vztahovat na všechny příkazy ke konfiskaci uložené soudem v návaznosti na řízení ve věci trestného činu a všechny příkazy k zajištění vydané za účelem případné následné konfiskace. Mělo by proto zahrnovat všechny druhy příkazů začleněných do směrnice 2014/42/EU a také jiné druhy příkazů vydané bez pravomocného odsouzení v rámci trestního řízení. Toto nařízení by se nemělo vztahovat na příkazy k zajištění a konfiskaci vydané v rámci občanskoprávních nebo správních řízení.
- (14) Toto nařízení by mělo zahrnovat příkazy ke konfiskaci a zajištění, které se týkají trestných činů začleněných do směrnice 2014/42/EU, a také příkazy týkající se jiných

²⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39).

²⁸ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů, *Evropský program pro bezpečnost*, COM(2015) 185 final.

²⁹ COM(2016) 50 final.

trestných činů. Trestné činy by se proto neměly omezovat na oblasti mimořádně závažných trestných činů s přeshraničním rozměrem, neboť v článku 82 SFEU se nevyžaduje takové omezení u opatření, jež stanoví pravidla a postupy pro zajištění vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech.

- (15) Spolupráce mezi členskými státy založená na zásadě vzájemného uznávání a okamžitém výkonu soudních rozhodnutí předpokládá důvěru, že rozhodnutí, která se mají uznat a vykonat, se budou vždy přijímat v souladu se zásadami zákonnosti, subsidiarity a proporcionality. Rovněž předpokládá, že práva udělená stranám, nebo zainteresovaným stranám jednajícím v dobré víře, budou zachována.
- (16) Toto nařízení neznamená změnu povinnosti dodržovat základní práva a základní právní zásady obsažené v článku 6 SEU.
- (17) V tomto nařízení se dodržují lidská práva a ctí zásady uznané v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Toto nařízení by se mělo uplatňovat v souladu s těmito právy a svobodami.
- (18) Toto nařízení by se mělo uplatňovat s přihlédnutím ke směrnicím Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU³⁰, 2012/13/EU³¹, 2013/48/EU³², 2016/343³³, 2016/800³⁴ a 2016/1919³⁵, které se týkají procesních práv v trestním řízení.
- (19) Zatímco zajištění základních práv se dodržuje, pravidla pro předání, uznávání a výkon příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci by měla zabezpečit efektivnost postupu vymáhání majetku z trestné činnosti.
- (20) Příkazy k zajištění a konfiskaci by za tímto účelem měl vydávající orgán předávat přímo vykonávajícímu orgánu nebo případně ústřednímu orgánu.
- (21) Příkaz ke konfiskaci by se měl předávat spolu se standardním osvědčením.
- (22) Vykonávající orgán by měl příkaz ke konfiskaci uznat bez dalších formalit a měl by učinit potřebná opatření pro jeho výkon. Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci by se mělo přijmout a konfiskace by se měla vykonat se stejnou rychlostí a prioritou jako u podobného vnitrostátního případu. Měly by se stanovit lhůty, aby se zajistilo rychlé a účinné rozhodnutí a výkon příkazu ke konfiskaci.

³⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1).

³¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

³² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1).

³³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevin a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1).

³⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení (Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1).

³⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1).

- (23) S ohledem na naléhavost zajištění majetku a jeho prozatímní charakter by se příkaz k zajištění měl vydat ve standardní formě. Vydávající orgán by měl zjistit, zda je vydání příkazu k zajištění nutné a úměrné účelu, aby se dočasně zamezilo zničení, přeměně, přesunu a postoupení majetku nebo nakládání s ním. Aby se podmínky pro vydání příkazů k zajištění ve vnitrostátních a přeshraničních případech uvedly do souladu, měl by se příkaz k zajištění podle tohoto nařízení vydat, pouze pokud by se mohl nařídit v podobném vnitrostátním případě.
- (24) Vykonávající orgán by měl příkaz k zajištění uznat bez dalších formalit a měl by učinit potřebná opatření pro jeho výkon. Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění by se mělo přijmout a konfiskace by se měla vykonat se stejnou rychlostí a prioritou jako u podobného vnitrostátního případu. Měly by se stanovit lhůty, aby se zajistilo rychlé a účinné rozhodnutí a výkon příkazu k zajištění.
- (25) Vydávající orgán a vykonávající orgán by měl při výkonu příkazu k zajištění náležitě přihlídnout k důvěrnosti vyšetřování. Vykonávající orgán by měl zejména zaručit důvěrnost skutkového stavu a skutkové podstaty příkazu k zajištění.
- (26) Uznání a výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci by se neměly zamítnout z jiných důvodů než těch, které jsou uvedeny v tomto nařízení. Vykonávající orgán by především měl mít možnost neuznat a nevykonat příkaz ke konfiskaci na základě zásady *ne bis in idem*, práv každé zainteresované strany nebo práva být přítomen při řízení před soudem.
- (27) Před rozhodnutím uplatnit důvod pro neuznání a nevykonání by měl vykonávající orgán uskutečnit konzultaci s vydávajícím orgánem, aby získal všechny potřebné doplňující informace.
- (28) Vykonávající orgán by měl mít možnost odložit výkon příkazu ke konfiskaci nebo k zajištění, zejména když by výkon mohl narušit probíhající vyšetřování trestného činu. Jakmile důvod pro odklad pomine, měl by vykonávající orgán učinit potřebná opatření pro výkon příkazu.
- (29) Vydávajícímu orgánu by se mělo neprodleně oznámit, že výkon příkazu není možný. Taková nemožnost může vzniknout z důvodu, že majetek už byl zkonfiskován, zmizel, nelze ho najít v místě uvedeném vydávajícím orgánem nebo umístění majetku nebylo uvedeno dost přesně.
- (30) Výkon příkazu ke konfiskaci nebo zajištění by se měl řídit právem vykonávajícího státu a pouze jeho orgány by měly mít pravomoc rozhodnout o postupech výkonu.
- (31) Náležité praktické uplatňování tohoto nařízení předpokládá úzkou komunikaci mezi příslušnými zapojenými vnitrostátními orgány, zejména v případech současného výkonu příkazu ke konfiskaci ve více než jednom členském státě. Příslušné vnitrostátní orgány by proto měly uskutečnit vzájemné konzultace vždy, když je to nutné.
- (32) Práva obětí na náhradu škody a vrácení majetku by v přeshraničních případech neměla být dotčena. Pravidla pro nakládání se zkonfiskovaným majetkem by měla poskytnout prioritu náhradě škody a vrácení majetku obětem. Členské státy by rovněž měly vzít v úvahu své povinnosti pomáhat ve vymáhání daňových pohledávek z jiných členských států v souladu se směrnicí 2010/24/EU³⁶.

³⁶

Směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (Úř. věst. L 84, 31.3.2010, s. 1).

- (33) Členské státy by neměly mít možnost jeden od druhého vymáhat náhradu nákladů vyplývajících z uplatňování tohoto nařízení. Měl-li však vykonávající stát velké nebo mimořádné náklady, měl by vydávající orgán zohlednit návrh vykonávajícího orgánu, aby se na nákladech podílely oba orgány.
- (34) Každá zainteresovaná strana, včetně třetích stran jednajících v dobré víře, by měla mít opravné prostředky proti uznání a výkonu příkazu k zajištění nebo konfiskaci, aby se zachovala její práva, kromě jiného i účinnou možnost napadnout příkaz u soudu, nebo uplatňovat vlastnické právo či jiná majetková práva v souladu se směrnicí 2014/42/EU. Žaloba by měla být předložena soudu ve vykonávajícím státě.
- (35) Za účelem změny osvědčení a formuláře uvedeného v přílohách I a II tohoto nařízení by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie. Je mimořádně důležité, aby Komise uskutečnila příslušné konzultace během přípravné práce na akty v přenesené pravomoci, kromě jiného i na úrovni odborníků. Komise by v přípravě a zpracovávání aktů v přenesené pravomoci měla zajistit současné včasné a náležité předání příslušných dokumentů Evropskému parlamentu a Radě.
- (36) Jelikož cíle tohoto nařízení, a sice vzájemné uznávání a výkon příkazů k zajištění a konfiskaci, nemůže být dosaženo na úrovni členských států, a může jej proto být z důvodu rozsahu a účinků navrhovaného opatření lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.
- (37) Ustanovení rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV už byla nahrazena směrnicí 2014/41/EU³⁷, pokud jde o zajištění důkazních prostředků. Ustanovení rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV by se měla nahradit tímto nařízením ve vztahu k členským státům, které jsou jím vázané, co se týče zajištění majetku za účelem jeho následné konfiskace. Ustanovení o zajištění důkazních prostředků a ustanovení o následné konfiskaci by se měla uvést do souladu. Toto nařízení by také mělo nahradit rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV ve vztahu k členským státům, které jsou jím vázané.
- (38) V souladu s článkem 3 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsko s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, *[oznámily Spojené království/ Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení] nebo, [a aniž by byl dotčen článek 4 uvedeného Protokolu, Spojené království/Irsko se neúčastní přijímání tohoto nařízení, a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné]*.
- (39) Podle článků 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení, a toto nařízení pro něj není závazné ani použitelné,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

³⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1).

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Předmět

1. V tomto nařízení se stanoví pravidla, podle kterých členský stát na svém území uznává a vykonává příkaz k zajištění nebo konfiskaci vydaný jiným členským státem v rámci trestního řízení.
2. Toto nařízení neznamená změnu povinnosti dodržovat základní práva a základní právní zásady obsažené v článku 6 SEU.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „příkazem ke konfiskaci“ konečná sankce nebo opatření uložené soudem v návaznosti na řízení ve věci trestného činu, které má za následek trvalé odnětí majetku fyzické nebo právnické osobě;
- 2) „příkazem k zajištění“ soudní rozhodnutí vydané nebo potvrzené orgánem uvedeným v bodě 8) v souvislosti s příkazem k zajištění ve vydávajícím státě, aby se dočasně zamezilo zničení, přeměně, přesunu, postoupení majetku nebo nakládání s ním za účelem jeho případné následné konfiskace;
- 3) „majetkem“ jakýkoli majetek hmotné nebo nehmotné povahy, movitý nebo nemovitý, jakož i právní listiny nebo nástroje dokládající právní nárok na takový majetek nebo podíl na něm, který vydávající orgán považuje za:
 - a) výnosy z trestné činnosti nebo jejich ekvivalent buď v jejich plné, nebo částečné hodnotě,
 - b) nástroje takové trestné činnosti nebo jejich hodnota,
 - c) podléhající konfiskaci vyplývající z uplatňování pravomoci vydávajícího státu na konfiskaci stanovené ve směrnici 2014/42/EU, nebo
 - d) podléhající konfiskaci podle jakýchkoli jiných ustanovení týkajících se konfiskačních pravomocí podle práva vydávajícího státu;
- 4) „výnosy“ všechny ekonomické výhody pocházející přímo či nepřímo z trestného činu; může se jednat o majetek v jakékoli podobě, který zahrnuje všechny následné reinvestice nebo přeměnu přímých výnosů a všechen ocenitelný užitek;
- 5) „nástroji“ jakýkoli majetek zcela nebo částečně použitý nebo určený k použití libovolným způsobem pro spáchání jednoho nebo více trestných činů;
- 6) „vydávajícím státem“ členský stát, v němž je příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vydán v rámci trestního řízení;
- 7) „vykonávajícím státem“ členský stát, kterému je předán příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci za účelem jeho uznání a výkonu;

- 8) „vydávajícím orgánem“:
- a) pokud jde o příkaz k zajištění:
 - 1) soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce příslušný v daném případě; nebo
 - 2) jakýkoli jiný příslušný orgán, který vydávající stát určí a který má v trestním řízení pravomoc nařídít zajištění majetku nebo výkon příkazu k zajištění v souladu s vnitrostátním právem. Kromě toho musí příkaz k zajištění před jeho předáním vykonávajícímu orgánu a po posouzení jeho souladu s podmínkami pro vydání takového příkazu podle tohoto nařízení, zejména s podmínkami stanovenými v čl. 13 odst. 1, potvrdit soudce, soud, vyšetřující soudce nebo státní zástupce ve vydávajícím státě. Pokud byl příkaz potvrzen tímto orgánem, může být pro účely předání příkazu tento orgán rovněž považován za vydávající orgán;
 - b) pokud jde o příkaz ke konfiskaci, příslušný orgán určený vydávajícím státem, který má v trestním řízení pravomoc vykonat příkaz ke konfiskaci vydaný soudem v souladu s vnitrostátním právem;
- 9) „vykonávajícím orgánem“ orgán, který má pravomoc uznat příkaz k zajištění nebo konfiskaci a zajistit jeho výkon v souladu s tímto nařízením a postupy platnými v obdobných vnitrostátních případech.

Článek 3

Trestné činy

1. Příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci dá podnět k výkonu bez ověření oboustranné trestnosti aktů, pokud akty, které dávají podnět k příkazu k zajištění nebo konfiskaci, tvoří jeden nebo více těchto trestných činů podle ustanovení právních předpisů vydávajícího státu a ve vydávajícím státě se trestají odnětím svobody v trvání nejméně tří let:
- účast na zločinném spolčení,
 - terorismus,
 - obchodování s lidmi,
 - pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
 - nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
 - nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
 - korupce,
 - podvody a trestné činy spojené s podvody podle ustanovení směrnice 2017/xxx/EU o boji proti podvodům postihujícím finanční zájmy Unie prostředky trestního práva,
 - podvody, včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropské unie ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
 - praní výnosů z trestné činnosti,
 - padělání měny včetně eura,
 - počítačová trestná činnost,
 - trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
 - napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu,

- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- padělání a pirátství výrobků,
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
- podvody a padělání bezhotovostních platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- žhářství,
- trestné činy spadající do pravomoci Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

2. V případě jiných trestných činů nezahrnutých do odstavce 1 může vykonávající stát uznat a vykonat příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci za podmínky, že činy, které daly podnět k příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci zakládají skutkovou podstatu trestného činu podle práva vykonávajícího státu, ať jsou jejich podstatné znaky jakékoli a ať jsou podle práva vydávajícího státu popsány jakkoli.

KAPITOLA II

PŘEDÁVÁNÍ, UZNÁVÁNÍ A VÝKON PŘÍKAZŮ KE KONFISKACI

Článek 4

Předávání příkazů ke konfiskaci

1. Příkaz ke konfiskaci nebo jeho ověřenou kopii spolu s osvědčením stanoveným v článku 7 předává vydávající orgán přímo vykonávajícímu orgánu, případně ústřednímu orgánu uvedenému v čl. 27 odst. 2, způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu v souladu s podmínkami, které vykonávajícímu orgánu umožňují určit jeho pravost.
2. Příkaz ke konfiskaci týkající se peněžní částky se předá členskému státu, o němž má vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že fyzická nebo právnická osoba, proti které byl příkaz vydán, má v něm majetek nebo příjem.
3. Příkaz ke konfiskaci týkající se specificky určených věcí se předá členskému státu, o němž má vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že se v něm nachází majetek, na který byl vydán příkaz ke konfiskaci.

4. Když nejsou oprávněné důvody, které by vydávajícímu orgánu umožnily určit členský stát, jemuž je třeba předat příkaz ke konfiskaci, příkaz se předá členskému státu, v němž má fyzická nebo právnická osoba, proti které byl příkaz vydán, obvyklý pobyt, případně své sídlo.
5. Není-li známa totožnost vykonávajícího orgánu, provede vydávající orgán veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě³⁸, aby tuto informaci od vykonávajícího státu získal.
6. Pokud orgán ve vykonávajícím státě, který obdrží příkaz ke konfiskaci, nemá pravomoc jej uznat a učinit potřebná opatření pro jeho výkon, příkaz ke konfiskaci neprodleně předá příslušnému vykonávajícímu orgánu ve svém členském státě a příslušně o tom informuje vydávající orgán.

Článek 5

Předání příkazu ke konfiskaci jednomu nebo více vykonávajícím státům

1. Podle článku 4 lze příkaz ke konfiskaci současně předat pouze jednomu vykonávajícímu státu.
2. Příkaz ke konfiskaci, který se týká specificky určených věcí, lze současně předat více než jednomu vykonávajícímu státu v případech, kdy:
 - a) má vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že se různé věci tvořící součást majetku, na nějž byl příkaz ke konfiskaci vydán, nacházejí v různých vykonávajících státech,
 - b) konfiskace specificky určené věci tvořící součást majetku, na nějž byl příkaz ke konfiskaci vydán, zahrnuje soudní řízení ve více vykonávajících státech, nebo
 - c) vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že se specificky určená věc tvořící součást majetku, na nějž byl příkaz ke konfiskaci vydán, nachází v jednom ze dvou nebo více uvedených vykonávajících státech.
3. Příkaz ke konfiskaci týkající se peněžité částky lze současně předat více vykonávajícím státům, jestliže se vydávající orgán domnívá, že existuje zvláštní potřeba tak učinit, zejména pokud:
 - a) předmětný majetek nebyl zajištěn na základě tohoto nařízení, nebo
 - b) hodnota majetku, který může být ve vydávajícím státě a v kterémkoli vykonávajícím státě konfiskován, nebude patrně stačit k získání celé částky, na niž byl příkaz ke konfiskaci vydán.

Článek 6

Důsledky předání příkazů ke konfiskaci

1. Předání příkazu ke konfiskaci jednomu nebo více vykonávajícím státům v souladu s články 4 a 5 neomezí právo vydávajícího státu, aby příkaz vykonal sám.

³⁸

Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130).

2. Je-li příkaz ke konfiskaci týkající se peněžní částky předán jednomu nebo více vykonávajícím státům, celková hodnota získaná z jeho výkonu nesmí překročit maximální částku uvedenou v příkazu ke konfiskaci.
3. Vydávající orgán neprodleně informuje vykonávající orgán způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu:
 - a) domnívá-li se, že existuje riziko, že může dojít k výkonu, který překračuje maximální částku, zejména na základě informací, které mu oznámil vykonávající orgán podle čl. 11 odst. 1 písm. b);
 - b) pokud celý příkaz k zajištění nebo konfiskaci či jeho část byl vykonán ve vydávajícím státě nebo v jiném vykonávajícím státě s uvedením částky, v případě které nebyl ještě příkaz k zajištění nebo konfiskaci vykonán;
 - c) pokud po předání příkazu v souladu s článkem 4 orgán vydávajícího státu obdrží jakoukoli peněžní částku, kterou příslušná osoba v souvislosti s příkazem dobrovolně zaplatila.

Uplatňuje-li se písmeno b), vydávající orgán co nejdříve informuje vykonávající orgán, zda uvedené riziko pominulo.
4. Jestliže vydávající stát uvedl, že příkaz chce z jakéhokoli důvodu stáhnout z vykonávajícího státu, vykonávající stát okamžitě ukončí výkon příkazu ke konfiskaci.

Článek 7

Standardní osvědčení

1. Vydávající orgán vyplní osvědčení uvedené v příloze I, podepíše jej a ověří jeho obsah z hlediska jeho přesnosti a správnosti.
2. Vydávající orgán přeloží osvědčení do úředního jazyka vykonávajícího státu nebo jiného jazyka určeného tímto členským státem v souladu s odstavcem 3.
3. Každý členský stát může v prohlášení předloženém Komisi kdykoli uvést, že přijme překlad v jednom nebo více úředních jazycích Unie.

Článek 8

Uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán bez dalších formalit uzná příkaz ke konfiskaci předaný v souladu s článkem 4 a učiní potřebná opatření pro jeho výkon stejným způsobem, jako v případě příkazu ke konfiskaci vystaveného orgánem vykonávajícího státu, pokud orgán nerozhodne uplatnit jeden z důvodů pro neuznání a nevykonání uvedených v článku 9 nebo jeden z důvodů pro odklad uvedených v článku 11.
2. Týká-li se příkaz ke konfiskaci specificky určené věci majetku, vydávající a vykonávající orgány mohou, pokud je to stanoveno podle práva vydávajícího státu, souhlasit s tím, že konfiskace ve vykonávajícím státě může mít formu požadavku na zaplacení peněžní částky odpovídající hodnotě majetku.
3. Jestliže se příkaz ke konfiskaci týká peněžní částky, vykonávající orgán v případě neobdržení platby vykoná v souladu s odstavcem 1 příkaz ke konfiskaci každé

položky majetku, která je za tímto účelem k dispozici. Vykonávající orgán v případě potřeby převede zkonfiskovanou peněžní částku na měnu vykonávajícího státu podle směnného kurzu platného v době, kdy byl příkaz ke konfiskaci vydán.

4. Jakmile je výkon příkazu dokončen, vykonávající orgán o tom informuje vydávající orgán způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 9

Důvody pro neuznání a nevykonání příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán může rozhodnout, že příkaz ke konfiskaci neuzná a nevykoná, pouze když:
 - a) osvědčení uvedené v článku 7 není úplné, je zjevně nesprávné, nebo evidentně neodpovídá příkazu ke konfiskaci a nebylo vyplněno po konzultaci v souladu s odstavcem 2;
 - b) výkon příkazu ke konfiskaci by byl v rozporu se zásadou *ne bis in idem*;
 - c) právo vykonávajícího státu stanoví imunitu nebo výsadu, která znemožňuje výkon vnitrostátního příkazu ke konfiskaci předmětného majetku;
 - d) příkaz ke konfiskaci se zakládá na trestném činu spáchaném mimo území vydávajícího státu a plně nebo zčásti na území vykonávajícího státu a jednání, v jehož souvislosti je příkaz ke konfiskaci vydán, není ve vykonávajícím státě trestným činem;
 - e) práva třetí strany jednající v dobré víře neumožňují podle práva vykonávajícího státu vykonat příkaz ke konfiskaci, včetně případů, kdy taková nemožnost je důsledkem uplatnění opravných prostředků podle článku 31;
 - f) v případě uvedeném v čl. 3 odst. 2 není jednání, na kterém se zakládá příkaz ke konfiskaci, trestným činem podle práva vykonávajícího státu; pokud se však týká daňových, celních a devizových věcí, nesmí být výkon příkazu ke konfiskaci odmítnut z toho důvodu, že právní předpisy vykonávajícího státu neukládají stejný druh daně nebo poplatku nebo neobsahují stejná daňová, celní a devizová ustanovení jako právní předpisy vydávajícího státu;
 - g) podle osvědčení uvedeného v článku 7 osoba nebyla osobně přítomna na soudním řízení, které mělo za následek příkaz ke konfiskaci spojený s pravomocným odsouzením.

Tento důvod neuznání a nevykonání se neuplatní, když je v osvědčení uvedeno, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky stanovenými ve vnitrostátních právních předpisech vydávajícího státu:

- 1) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místu konání soudního řízení tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla včas informována, a že příkaz ke konfiskaci může být vydán, i když se jednání soudu nezúčastní;
- 2) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji

na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována; nebo

- 3) poté, co jí byl doručen příkaz ke konfiskaci a byla výslovně informována o právu na obnovení řízení nebo odvolání, jehož má právo se účastnit, které umožňuje opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci, včetně nových důkazů, a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:

- výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne, nebo
- nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě.

2. V případech uvedených v odstavci 1 vykonávající orgán před rozhodnutím neuznat a nevykonat příkaz ke konfiskaci jako celek nebo jeho část musí s vydávajícím orgánem uskutečnit vhodnými prostředky konzultaci a případně ho požádat o neprodlené poskytnutí potřebných informací.
3. Každé rozhodnutí o neuznání a nevykonání se přijme bezodkladně a okamžitě se oznámí vydávajícímu orgánu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 10

Lhůty pro uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

1. Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci se přijme a konfiskace se vykoná se stejnou rychlostí a prioritou jako u podobného vnitrostátního případu a v každém případě ve lhůtách stanovených v tomto článku.
2. Vykonávající orgán neprodleně přijme rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci, a aniž je dotčen odstavec 5, nejpozději do 30 dnů po obdržení příkazu ke konfiskaci vykonávajícím orgánem.
3. Vykonávající orgán neprodleně oznámí rozhodnutí o příkazu ke konfiskaci vydávajícímu orgánu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.
4. Pokud nejsou důvody pro odklad podle článku 11, vykonávající orgán bez odkladu vykoná konfiskaci, aniž je dotčen odstavec 5 tohoto článku, nejpozději do 30 dnů po přijetí rozhodnutí uvedeného v odstavci 2 tohoto článku.
5. Není-li v určitém případě možné dodržet lhůty stanovené v odstavcích 2 nebo 4, vykonávající orgán bez odkladu informuje jakýmkoli prostředky vydávající orgán s uvedením důvodů zdržení a s vydávajícím orgánem zkonzultuje příslušný termín vykonání konfiskace. V tomto případě se lhůta stanovená v odstavcích 2 nebo 4 může prodloužit maximálně o 30 dní.

Článek 11

Odklad výkonu příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán může odložit výkon příkazu ke konfiskaci předaný v souladu s článkem 4:
 - a) pokud by výkon příkazu ke konfiskaci mohl narušit probíhající vyšetřování trestného činu, na dobu, kterou považuje za přiměřenou;

- b) pokud se v případě příkazu ke konfiskaci týkajícího se určité peněžité částky domnívá, že hrozí nebezpečí, že celková hodnota získaná z jeho výkonu může značně překročit částku uvedenou v příkazu ke konfiskaci vzhledem k současnému výkonu příkazu ke konfiskaci ve více členských státech;
 - c) pokud majetek je již předmětem řízení o konfiskaci ve vykonávajícím státě;
 - d) v případech právních prostředků uvedených v článku 33.
- 2. Vykonávající orgán neprodleně podá zprávu vydávajícímu orgánu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu o odkladu výkonu příkazu, včetně důvodů odkladu, a podle možnosti o očekávaném trvání odkladu.
 - 3. Jakmile důvod pro odklad pomine, vykonávající orgán neprodleně učiní potřebná opatření pro výkon příkazu a informuje o tom vydávající orgán způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 12

Nemožnost vykonat příkaz ke konfiskaci

Není-li možné vykonat příkaz ke konfiskaci, protože majetek, který se má zkonfiskovat, už byl zkonfiskován, zmizel, byl zničen, nebo ho nelze najít na místě uvedeném v osvědčení, nebo proto, že umístění majetku nebylo uvedeno dost přesně dokonce ani po konzultaci s vydávajícím orgánem, vydávajícímu orgánu se to neprodleně oznámí. Je-li to možné, lze příkaz vykonat na jiném majetku v souladu s čl. 8 odst. 2 nebo 3.

KAPITOLA III

PŘEDÁVÁNÍ, UZNÁVÁNÍ A VÝKON PŘÍKAZŮ K ZAJIŠTĚNÍ

Článek 13

Podmínky vydání a předání příkazu k zajištění

- 1. Vydávající orgán může vydat příkaz k zajištění za předpokladu, že jsou splněny tyto podmínky:
 - a) vydání příkazu je nutné a přiměřené, aby se dočasně zamezilo zničení, přeměně, přesunu a postoupení majetku nebo nakládání s ním za účelem jeho případné následné konfiskace s přihlédnutím k právům dotčené osoby;
 - b) příkaz by byl mohl být nařízen za stejných podmínek v podobném vnitrostátním případě; a
 - c) důvod nebo důvody příkazu jsou náležitě alespoň stručně uvedeny.
- 2. Podmínky uvedené v odstavci 1 posuzuje v každém případě vydávající orgán.
- 3. Má-li vykonávající orgán důvod se domnívat, že podmínky uvedené v odstavci 1 nebyly splněny, může po výkonu příkazu konzultovat s vydávajícím orgánem důležitost pokračovat v zajištění majetku. Tato konzultace nezdrží výkon příkazu k zajištění. Po konzultaci může vydávající orgán rozhodnout, že příkaz stáhne.

Článek 14

Předání příkazů k zajištění

1. Příkaz k zajištění ve formě uvedené v článku 16 předává vydávající orgán přímo vykonávajícímu orgánu, případně ústřednímu orgánu uvedenému v čl. 27 odst. 2, způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu v souladu s podmínkami, které vykonávajícímu orgánu umožňují určit jeho pravost.
2. Příkaz k zajištění týkající se peněžní částky se předá členskému státu, o němž má vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že fyzická nebo právnická osoba, proti které byl příkaz vydán, má v něm majetek nebo příjem.
3. Příkaz k zajištění týkající se specificky určených věcí majetku se předá členskému státu, o němž má vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že se v něm nachází majetek zahrnutý do příkazu k zajištění.
4. Když nejsou oprávněné důvody, které by vydávajícímu orgánu umožnily určit členský stát, jemuž je třeba předat příkaz ke konfiskaci, příkaz se předá členskému státu, v němž má fyzická nebo právnická osoba, proti které byl příkaz vydán, obvyklý pobyt, případně své sídlo.
5. Příkaz k zajištění uvedený v odstavci 1:
 - a) musí mít v příloze připojený příkaz ke konfiskaci předaný podle článku 4, nebo
 - b) musí obsahovat pokyn, že majetek zůstane ve vykonávajícím státě až do předání příkazu ke konfiskaci podle článku 4. Vydávající orgán určí odhadovaný termín tohoto předání ve formě uvedené v článku 16.
6. Vydávající orgán informuje vykonávající orgán, pokud ví o nějaké zainteresované straně, včetně třetích stran jednajících v dobré víře, že jsou dotčeny příkazem k zajištění.
7. Není-li známa totožnost vykonávajícího orgánu, provede vydávající orgán veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě³⁹, aby tuto informaci od vykonávajícího státu získal.
8. Pokud vykonávající orgán, který obdrží příkaz k zajištění, nemá pravomoc jej uznat a učinit potřebná opatření pro jeho výkon, příkaz k zajištění neprodleně předá příslušnému vykonávajícímu orgánu ve svém členském státě a příslušně o tom informuje vydávající orgán.

Článek 15

Předání příkazu k zajištění jednomu nebo více vykonávajícím státům

1. Podle článku 14 lze příkaz k zajištění současně předat pouze jednomu vykonávajícímu státu.
2. Příkaz k zajištění týkající se specificky určených věcí majetku může být současně předán více vykonávajícím státům, pokud:
 - a) vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že různé položky majetku zahrnuté do příkazu k zajištění se nacházejí v různých vykonávajících státech;

³⁹ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti, Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130.

- b) zajištění specificky určené věci majetku, na který byl příkaz k zajištění vydán, zahrnuje řízení ve více vykonávajících státech; nebo
 - c) vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že specificky určená věc majetku, na kterou byl příkaz k zajištění vydán, se nachází v jednom ze dvou nebo více vykonávajících státech.
3. Příkaz k zajištění týkající se peněžitě částky lze současně předat více vykonávajícím státům, pokud se vydávající orgán domnívá, že existuje zvláštní potřeba tak učinit, zejména pokud odhadovaná hodnota majetku, který může být ve vydávajícím státě a v kterémkoli vykonávajícím státě zajištěn, nebude patrně stačit k získání celé částky, na niž byl příkaz k zajištění vydán.

Článek 16

Formulář příkazu k zajištění

1. Příkaz k zajištění se vydá ve formě stanovené v příloze II.
2. Vydávající orgán formulář vyplní, podepíše jej a ověří jeho obsah z hlediska jeho přesnosti a správnosti.
3. Vydávající orgán přeloží příkaz k zajištění do úředního jazyka vykonávajícího státu nebo jiného jazyka určeného tímto členským státem v souladu s odstavcem 4.
4. Každý členský stát může v prohlášení předloženém Komisi kdykoli uvést, že přijme překlad v jednom nebo více úředních jazycích Unie.

Článek 17

Uznávání a výkon příkazů k zajištění

Vykonávající orgán bez dalších formalit uzná příkaz k zajištění předaný v souladu s článkem 14 a učiní potřebná opatření pro jeho výkon, pokud orgán nerozhodne uplatnit jeden z důvodů pro neuznání a nevykonání stanovených v článku 18 nebo jeden z důvodů pro odklad stanovených v článku 20.

Článek 18

Důvody pro neuznání a nevykonání příkazů k zajištění

1. Vykonávající orgán může rozhodnout, že příkaz k zajištění neuzná a nevykoná, pouze když:
 - a) formulář uvedený v článku 16 není úplný, nebo je zjevně nesprávný a nebyl vyplněn po konzultaci v souladu s odstavcem 2;
 - b) výkon příkazu by byl v rozporu se zásadou *ne bis in idem*;
 - c) právo vykonávajícího státu stanoví imunitu nebo výsadu, která znemožňuje výkon vnitrostátního příkazu k zajištění předmětného majetku;
 - d) příkaz se zakládá na trestném činu spáchaném mimo území vydávajícího státu a plně nebo zčásti na území vykonávajícího státu a jednání, v jehož souvislosti je příkaz k zajištění vydán, není ve vykonávajícím státě trestným činem;
 - e) v případě uvedeném v čl. 3 odst. 2 není jednání, na kterém se zakládá příkaz k zajištění, trestným činem podle práva vykonávajícího státu; pokud se však týká daňových, celních a devizových věcí, nesmí být výkon příkazu k zajištění odmítnut

z toho důvodu, že právní předpisy vykonávajícího státu neukládají stejný druh daně nebo poplatku, nebo neobsahují stejná daňová, celní a devizová ustanovení jako právní předpisy vydávajícího státu.

2. V případech uvedených v odstavci 1 vykonávající orgán před rozhodnutím neuznat a nevykonat příkaz k zajištění jako celek nebo jeho část musí s vydávajícím orgánem uskutečnit vhodnými prostředky konzultaci a případně ho požádat o neprodlené poskytnutí potřebných informací.
3. Vykonávající orgán se může rozhodnout zrušit příkaz k zajištění, jestliže se během jeho výkonu dozví, že platí jeden z důvodů pro neuznání a nevykonání.

Článek 19

Lhůty pro uznávání a výkon příkazů k zajištění

1. Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění se přijme a zajištění se vykoná se stejnou rychlostí a prioritou jako u podobného vnitrostátního případu a v každém případě ve lhůtách stanovených v tomto článku.
2. Pokud vydávající orgán v příkazu k zajištění uvedl, že má oprávněné důvody se domnívat, že bezprostředně hrozí přesunutí nebo zničení předmětného majetku a že je potřebné jeho okamžité zajištění, nebo pokud vydávající orgán v příkazu k zajištění uvedl, že opatření k zajištění se musí vykonat v konkrétním termínu, vykonávající orgán plně zohlední tento požadavek.
3. Vykonávající orgán co nejdříve přijme rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění nebo o konzultaci s vydávajícím orgánem v souladu s čl. 18 odst. 2 a aniž je dotčen odstavec 7, a to nejpozději do 24 dnů po obdržení příkazu k zajištění vykonávajícím orgánem.
4. Pokud vykonávající orgán uskutečnil konzultaci s vydávajícím orgánem v souladu s čl. 18 odst. 2, neprodleně přijme rozhodnutí o uznání a vykonání příkazu k zajištění.
5. Vykonávající orgán bezodkladně oznámí rozhodnutí o příkazu k zajištění vydávajícímu orgánu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.
6. Pokud nejsou důvody pro odklad podle článku 20, vykonávající orgán neprodleně vykoná zajištění, aniž je dotčen odstavec 7 tohoto článku, a to nejpozději do 24 hodin po přijetí rozhodnutí uvedeného v odstavci 3 tohoto článku.
7. Není-li v určitém případě možné dodržet lhůty stanovené v odstavcích 3 nebo 6, vykonávající orgán bez odkladu informuje jakýmkoli prostředky vydávající orgán s uvedením důvodů zdržení a s vydávajícím orgánem zkonzultuje příslušný termín vykonání zajištění.

Článek 20

Odklad výkonu příkazu k zajištění

1. Vykonávající orgán může odložit výkon příkazu k zajištění předaný v souladu s článkem 14:
 - 1) pokud by výkon příkazu mohl narušit probíhající vyšetřování trestného činu, na dobu, kterou považuje za přiměřenou;

- 2) pokud majetek už podléhá příkazu k zajištění a dokud tento příkaz nebude zrušený; nebo
 - 3) pokud majetek už podléhá příkazu vydanému během jiného řízení ve vykonávacím státě a dokud tento příkaz nebude zrušený.
 - 4) Tento bod se však uplatňuje, pouze když by takový příkaz měl prioritu před následnými vnitrostátními příkazy k zajištění v trestním řízení podle vnitrostátních právních předpisů.
2. Vykonávací orgán neprodleně oznámí vydávajícímu orgánu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu odklad výkonu příkazu, včetně důvodů odkladu, a podle možnosti očekávané trvání odkladu. Jakmile důvod pro odklad pomine, vykonávací orgán neprodleně učiní potřebná opatření pro výkon příkazu a informuje o tom vydávající orgán způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 21

Povinnost informovat zainteresované strany

1. Aniž je dotčen článek 22, vykonávací orgán po výkonu oznámí své rozhodnutí osobě, proti které byl příkaz k zajištění vydán, a každé zainteresované straně, včetně třetích stran jednajících v dobré víře, o nichž byl vykonávací orgán informován v souladu s čl. 14 odst. 6.
2. Oznámení musí obsahovat alespoň stručné informace o důvodech příkazu k zajištění, o orgánu, který příkaz vydal a o existenci opravných prostředků podle vnitrostátních právních předpisů vykonávajícího státu.

Článek 22

Důvěrnost

1. Vydávající orgán a vykonávací orgán by měl při výkonu příkazu k zajištění náležitě přihlídnout k důvěrnosti vyšetřování.
2. Vykonávací orgán v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy zajistí důvěrnost skutkového stavu a skutkové podstaty příkazu k zajištění s výjimkou skutečností, jejichž zveřejnění je nezbytné pro výkon příkazu. Nemůže-li vykonávací orgán splnit požadavky důvěrnosti, neprodleně to oznámí vydávajícímu orgánu.
3. Za účelem ochrany probíhajících vyšetřování může vydávající orgán požádat vykonávací orgán, aby po omezenou dobu zachoval důvěrnost výkonu příkazu k zajištění.

Článek 23

Trvání příkazů k zajištění

1. Majetek zůstává zajištěný ve vykonávacím státě, dokud jeho příslušný orgán s konečnou platností neodpoví na příkaz ke konfiskaci předaný v souladu s článkem 4, nebo dokud vydávající orgán neinformuje vykonávací orgán o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být příkaz vykonatelný, nebo bude stažen v souladu s čl. 30 odst. 1.

2. Vykonávající orgán může po konzultaci s vydávajícím orgánem a s přihlédnutím k okolnostem případu předložit vydávajícímu orgánu odůvodněnou žádost o omezení doby, po kterou se majetek zajistí. Nesouhlasí-li vydávající orgán s takovým omezením, informuje o tom vykonávající orgán s uvedením svých důvodů. Pokud tak vydávající orgán neučiní do šesti měsíců od obdržení žádosti, může vykonávající orgán zrušit příkaz k zajištění.

Článek 24

Nemožnost vykonat příkaz k zajištění

Není-li možné vykonat příkaz k zajištění, protože majetek, který se má zajistit, už byl zkonfiskován, zmizel, byl zničen, nebo ho nelze najít na místě uvedeném v osvědčení, nebo proto, že umístění majetku nebylo uvedeno dost přesně dokonce ani po konzultaci s vydávajícím orgánem, vydávajícímu orgánu se to neprodleně oznámí.

Článek 25

Oznamování

Opatření učiněná za účelem výkonu příkazu k zajištění a jeho výsledky, včetně popisu zajištěného majetku a odhadu jeho hodnoty, vykonávající orgán oznámí vydávajícímu orgánu do třech dnů od výkonu příkazu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

KAPITOLA IV

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 26

Právo rozhodné pro výkon

1. Výkon příkazu k zajištění nebo konfiskaci se řídí právem vykonávajícího státu a pouze jeho orgány mají pravomoc rozhodnout o postupech výkonu a stanovit všechna s ním související opatření.
2. Příkaz k zajištění nebo konfiskaci vydaný proti právnické osobě se musí vykonat, i když vykonávající stát neuznává zásadu trestní odpovědnosti právnických osob.
3. Bez ohledu na čl. 8 odst. 2 a 3 vykonávající stát nemůže uložit opatření jako alternativu příkazu k zajištění nebo konfiskaci v důsledku předání podle článků 4 a 14, aniž by vydávající stát udělil k tomu svůj souhlas.

Článek 27

Oznámení příslušným orgánům

1. Do [data uplatňování tohoto nařízení] každý členský stát informuje Komisi, který orgán nebo orgány stanovené v čl. 2 odst. 8 a 9 jsou podle jeho vnitrostátního práva příslušné, je-li daný členský stát:
 - a) vydávajícím státem; nebo

- b) vykonávajícím státem.
2. Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědných za administrativní předání a obdržení příkazů k zajištění nebo konfiskaci, je-li to nutné v důsledku uspořádání jeho vnitřního systému, a pomáhat příslušným orgánům. Členské státy o tom informují Komisi.
 3. Komise zpřístupní obdržené informace všem členským státům.

Článek 28

Komunikace

1. Je-li to nutné, vydávající orgán a vykonávající orgán uskuteční jakýmkoliv vhodnými prostředky vzájemné konzultace, aby se zajistilo účinné uplatňování tohoto nařízení.
2. Veškerá oznámení, včetně oznámení určených k řešení těžkostí týkajících se předání nebo pravosti jakéhokoli dokumentu potřebného k výkonu příkazu k zajištění nebo konfiskaci, se podávají v přímém styku mezi zúčastněným vydávajícím státem a vykonávajícím orgánem, nebo se zapojením ústředního orgánu, pokud ho členský stát určil v souladu s čl. 27 odst. 2.

Článek 29

Vícečetné příkazy

1. Zpracovávají-li příslušné orgány vykonávajícího státu dva nebo více příkazů k zajištění nebo konfiskaci týkající se peněžní částky, které byly vydány proti stejné fyzické nebo právnické osobě, a příslušná osoba nemá ve vykonávajícím státě dostatek prostředků, aby byl možný výkon všech příkazů, rozhodnutí o tom, který nebo které z příkazů se mají vykonat, učiní vykonávající orgán v souladu s právem vykonávajícího státu a po řádném zvážení všech okolností.

Tyto okolnosti mohou zahrnovat zájem obětí, vztah zajištěného majetku k trestnému činu, data vydání a předání dotyčných příkazů a závažnost a místo spáchání trestného činu.
2. Odstavec 1 se rovněž uplatní, když příslušné orgány vykonávajícího státu zpracovávají dva nebo více příkazů k zajištění nebo konfiskaci týkajících se stejné specificky určené věci.

Článek 30

Ukončení výkonu

Vydávající orgán musí neprodleně způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu informovat vykonávající orgán o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být příkaz vykonatelný, nebo musí být stažen z jakéhokoli jiného důvodu.

Vykonávající stát ukončí výkon příkazu, jakmile ho vydávající orgán informuje o tomto rozhodnutí nebo opatření.

Článek 31

Správa zajištěného a zkonfiskovaného majetku a nakládání s ním

1. Vykonávající stát spravuje zajištěný nebo zkonfiskovaný majetek se zřetelem k zamezení snížení jeho hodnoty a v souladu s článkem 10 směrnice 2014/42/EU.
2. Není-li k příkazu ke konfiskaci přiloženo rozhodnutí o odškodnění oběti, nebo pokud se zapojené členské státy nedohodly jinak, a s přihlédnutím také k potřebě poskytnout pomoc ve vymáhání daňových pohledávek v souladu se směrnicí 2010/24/EU, s peněžními částkami získanými z výkonu příkazu ke konfiskaci musí vykonávající stát naložit takto:
 - a) pokud se částka získaná z výkonu příkazu ke konfiskaci rovná 10 000 EUR, nebo je nižší, převede se vykonávajícímu státu;
 - b) je-li částka získaná z výkonu příkazu ke konfiskaci vyšší než 10 000 EUR, 50 % z ní převede vykonávající stát vydávajícímu státu.
3. Jestliže soudní orgán vydávajícího státu vydal rozhodnutí o odškodnění nebo vrácení majetku oběti, odpovídající částka, pokud nepřekračuje zkonfiskovanou částku, se převede vydávajícímu státu za účelem odškodnění nebo vrácení majetku oběti. S veškerým zbylým majetkem se naloží v souladu s odstavcem 2.
4. S majetkem kromě peněz získaným v důsledku výkonu příkazu ke konfiskaci se naloží v souladu s pravidly uvedenými v písm. a) až e).
 - a) Majetek se může prodat; v tomto případě se s výnosy z prodeje naloží v souladu s odstavcem 2.
 - b) Majetek může být převeden na vydávající stát; jestliže byl příkaz ke konfiskaci vydán na peněžní částku, majetek se může převést pouze vydávajícímu státu, pokud k tomu vydávající orgán udělil souhlas.
 - c) Majetek lze použít ve veřejném zájmu nebo na sociální účely ve vykonávajícím státě v souladu s jeho právními předpisy, s výhradou souhlasu vydávajícího státu.
 - d) Jestliže není možné uplatnit písmeno a) nebo b), s majetkem se může naložit jiným způsobem v souladu s právem vykonávajícího státu.
 - e) Pokud soudní orgán vydávajícího státu vydal rozhodnutí o vrácení majetku oběti, vykonávající orgán přijme nezbytná opatření k zajištění, aby se majetek oběti vrátil; není-li možné vrátit majetek oběti, hodnota majetku se převede vydávajícímu státu na účely vrácení majetku oběti a s veškerým zbývajícím majetkem se naloží v souladu s odstavcem 2.
5. Vydávající orgán oznámí rozhodnutí uvedené v odst. 3 a 4 písm. d) vykonávajícímu orgánu. Není-li o postupu náhrady škody nebo vrácení majetku oběti ve vydávajícím státě zatím rozhodnuto, musí vykonávající stát odmítnout předání zkonfiskovaného majetku, dokud vykonávajícímu orgánu nebude oznámeno rozhodnutí.

Článek 32

Náklady

1. Členské státy nemohou jeden od druhého vymáhat náhradu nákladů vyplývajících z uplatňování tohoto nařízení.
2. Pokud měl vykonávající stát náklady, které považuje za vysoké nebo mimořádné, může vykonávající orgán vydávajícímu orgánu navrhnout, aby se na nich podílely

oba orgány. Vydávající orgán zohlední tento návrh na základě podrobných specifikací poskytnutých vykonávajícím orgánem.

Článek 33

Opravné prostředky ve vykonávajícím státě proti uznání a výkonu

1. Každá zainteresovaná strana, včetně třetích stran jednajících v dobré víře, musí mít opravné prostředky, včetně opravných prostředků uvedených v článku 8 směrnice 2014/42/EU, proti uznání a výkonu příkazu podle článků 8 a 17, aby byla zachována jejich práva. Opravný prostředek se předkládá soudu ve vykonávajícím státě v souladu s jeho vnitrostátním právem. Žaloba může mít odkladný účinek podle práva vykonávajícího státu.
2. Podstatné důvody pro vydání příkazu k zajištění nebo konfiskaci nelze napadnout u soudu ve vykonávajícím státě.
3. Příslušný orgán vykonávajícího státu musí být informován o každém opravném prostředku podaném podle odstavce 1.

Článek 34

Úhrada

1. Je-li vykonávající stát podle svého vnitrostátního práva odpovědný za škodu způsobenou jedné ze zainteresovaných stran uvedených v článku 33 výkonem příkazu k zajištění nebo konfiskaci předaného podle článků 4 a 14, uhradí vydávající stát vykonávajícímu státu částku, která byla na základě této odpovědnosti vyplacena jako náhrada škody zainteresované straně, s výjimkou případů, kdy je tato škoda nebo její část způsobena výhradně jednáním vykonávajícího státu, a v rozsahu, v jakém je tato škoda nebo její část způsobena jednáním vykonávajícího státu.
2. Odstavcem 1 není dotčeno právo členských států týkající se nároků fyzických nebo právnických osob na náhradu škody.

KAPITOLA V

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 35

Statistika

Členské státy pravidelně sbírají a uchovávají souhrnné statistické údaje od příslušných orgánů. Shromážděné statistické údaje se každý rok zasílají Komisi a kromě údajů uvedených v čl. 11 odst. 2 směrnice 2014/42/EU obsahují:

- a) počet příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci obdržených od jiného členského státu;
- b) počet příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci obdržených od jiného členského státu, jejichž uznání a výkon byly zamítnuty;

- c) počet případů, kdy oběť byla odškodněna, nebo jí byl vrácen majetek získaný výkonem příkazu ke konfiskaci v souladu s tímto nařízením;
- d) průměrnou dobu trvání výkonu příkazů k zajištění a konfiskaci v souladu s tímto nařízením.

Článek 36

Změny osvědčení a formuláře

Komise je zmocněna k přijímání aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 37 týkajících se každé změny osvědčení a formuláře uvedeného v přílohách I a II.

Článek 37

Výkon přenesení pravomoci

1. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 36 je svěřena Komisi na dobu neurčitou od *[data uplatňování tohoto nařízení]*.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 36 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku dnem následujícím po zveřejnění tohoto rozhodnutí v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 36 vstoupí v platnost, pouze pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o *[dva měsíce]*.

Článek 38

Doložka o přezkumu

Nejpozději do *[pěti let od data uplatňování toho nařízení]* Komise předloží zprávu Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru o uplatňování tohoto nařízení. V případě potřeby se ke zprávě připojí návrhy na přizpůsobení tohoto nařízení.

Článek 39

Nahrazení

Toto nařízení nahrazuje ve vztahu k členským státům, které jsou jím vázané, rámcové rozhodnutí 2003/577/SVV a rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV od *[data uplatňování tohoto nařízení]*.

Článek 40

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se od *[data vstupu nařízení v platnost plus šest měsíců]* s výjimkou článku 27, který se uplatňuje od *[data vstupu nařízení v platnost]*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
Předseda*

*Za Radu
Předseda*